

НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
«ЛЬВІВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»

ВЕЛИЧАЛЬНА «ЛЬВІВСЬКІЙ ПОЛІТЕХНІЦІ»

Слався, наш національний
Вищий закладе навчальний!
Твій диплом — це честь така!
Має визнання всесвітнє
Понад півторастолітня
«Львівська Політехніка»!

Люба нам пісня-мова
Княжого міста Львова,
Рідного краю.
Слався, святися вічно,
Львівський Політехнічний! —
Бога благаєм.

Тут професори, доценти
Так вишколюють студентів, —
Щоб були їм зміною.
Звідси Україна кличе
Інженерів, будівничих.
Жиймо Україною!

Тут щодень Наука-фея
Під чарівний спів Орфея
Руно золоте шука...
Возвеличуйте, поети,
Славу Університету
«Львівська Політехніка»

*Автор слів
Михайло Шалата*

*Автор музики
Роман Сов'як*

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
«ЛЬВІВСЬКА
ПОЛІТЕХНІКА»

Київ, 2008 р.

Презентаційне видання присвячене одному із найстаріших технічних вищих навчальних закладів України — Національному університетові «Львівська політехніка», який ось уже понад 160 літ творить, зберігає і примножує багаті наукові й освітні традиції, неперервно і невтомно готує нові покоління кваліфікованих кадрів, збагачуючи їх інтелектуально і духовно, гартує сили і характер, виховує еліту молоді незалежної української держави.

Львівська політехніка дала Україні та світові тисячі видатних особистостей — науковців, державних і суспільно-громадських діячів, сотні тисяч висококваліфікованих інженерів, спеціалістів різних галузей народного господарства, які не тільки успішно працюють на підприємствах України та за її межами, а й обіймають високі керівні посади на виробництві, у вітчизняних університетах, академічних інститутах, у державних органах та органах місцевого самоврядування.

Книга проведе читача сторінками неповторної історії Львівської політехніки, розповість про її народження і становлення в різні періоди суспільно-політичного життя, наукові відкриття і навчальні будні, структурні перебудови і освітні реформи, про провідних науковців, педагогів і випускників.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Голова

Ю. Я. БОБАЛО

ректор Національного університету «Львівська політехніка», професор

Заступник голови

А. Г. ЗАГОРОДНІЙ

проректор з науково-педагогічної роботи, професор

Члени редакційної колегії

В. А. ПАВЛИШ

перший проректор, професор

З. Г. ПІХ

проректор з наукової роботи, професор

Я. О. ВЕЛИЧКО

головний редактор газети «Аудиторія»

Р. Д. ЗІНКЕВИЧ

завідувач кафедри історії України, науки і техніки, доцент

А. І. КОС

завідувач музею історії Львівської політехніки

М. А. СЕРБ

директор ТОВ «Видавничий центр «Логос Україна»

У К А З ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про надання вищому навчальному закладу
Державному університету «Львівська політехніка»
статусу національного

Враховуючи загальнодержавне і міжнародне визнання
результатів діяльності та вагомий внесок у розвиток
національної вищої освіти і науки, **п о с т а н о в л я ю :**

Надати статус національного Державному
університету «Львівська політехніка»
і надалі іменувати його Національний університет
«Львівська політехніка».

Президент України

Л. КУЧМА

м. Київ
11 вересня 2000 року
№ 1059/2000

З апровадження інноваційної моделі розвитку економіки, орієнтація на високотехнологічні галузі та виробництво наукомісткої продукції є невід’ємними складовими стратегії розбудови України як сучасної розвиненої держави. При цьому найважливішим чинником конкурентоспроможності країни, визначальним рушієм розвитку суспільства стає інтелектуальний потенціал.

Саме тому університетська освіта перебуває в центрі уваги громадськості. З нею пов’язані перспективи нових наукових відкриттів, генерування технологічних ідей, отримання фундаментальних знань і практично значущих наукових розробок, підготовка висококваліфікованих фахівців.

Метою університетської освіти є розвиток у майбутніх фахівців критичного творчого мислення, ініціативності, здатності і прагнення до самоосвіти, що допоможе їм виконувати свою соціальну роль і знаходити спосіб самореалізації у цьому мінливому світі.

Університет є центром культурних цінностей та духовного пошуку. Він здатний ініціювати в суспільстві найскладніші глибинні процеси, впливати на ментальність соціальних груп, відповідальних за прийняття масштабних державних рішень. Львівська політехніка є тим унікальним середовищем, що не тільки навчає, але й виховує. Адже самі знання — це лише один з аспектів, лише один вимір сучасної людини. І тільки культура, моральність, духовність та патріотизм можуть довершити характер гармонійно розвиненої особистості. Тому університет насамперед — це фах і наука, але обов’язково на тлі культури і загальнолюдських цінностей.

Національний університет «Львівська політехніка» — найстаріший технічний навчальний заклад України та Східної Європи. За весь час існування зарекомендував себе як інтелектуальний центр, осередок національної культури, свободи думки і слова. Його авторитет здобутий працею багатьох поколінь викладачів, професорів, науковців.

Національний університет «Львівська політехніка» створений у 2000 році на базі Державного університету «Львівська політехніка», але його історія почалася задовго до цієї дати — від часу заснування 1844 року Технічної академії у Львові. І ось уже понад 160 років Львівська політехніка з любов’ю плекає майбутніх фахівців, гартує їхні сили і характер.

У всі часи свого розвитку Львівська політехніка готувала інтелектуальну і духовну еліту нації. Тут творили науковці світової слави — Юліан Медведський, Роман Залозецький, Євстахій Волощак, Богдан Мариняк, Юліан Захарієвич, Іван Левинський, Максиміліан Тулле, Стефан Банах. Тут навчалися видатні суспільно-політичні діячі України: Степан Бандера, Роман Шухевич, Олекса Гасин, Катерина Зарицька та багато інших. Вони увібрали в себе гордий дух Політехніки і залишили тут іскру свого серця.

Нині Національний університет «Львівська політехніка» — вищий навчальний заклад IV рівня акредитації. Його випускники працюють в усіх галузях народного господарства нашої держави та в багатьох країнах світу, чимало з них обіймають найвищі посади у владних, бізнесових та фінансових структурах, науці та індустрії України. За результатами рейтингу, який проводиться щорічно на підставі оцінок експертів, Львівська політехніка уже протягом багатьох років належить до десятки найкращих вищих навчальних закладів України.

На сьогодні Львівська політехніка — це 12 навчально-наукових інститутів, а також Інститут дистанційного навчання, Інститут післядипломної освіти, Львівський орден Червоної Зірки інститут Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного та Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою.

До складу університету належать науково-дослідна частина (зокрема 71 науково-дослідна лабораторія, спеціальне конструкторське бюро електромеханічних систем – СКБ ЕМС, центр «Кристал»; науково-дослідний конструкторський інститут — НДКІ ЕЛВІТ), науково-технічна бібліотека, видавництво, проектно-конструкторське об'єднання «Політехніка», геодезичний полігон, астрономо-геодезична лабораторія.

У структурі університету також технічний та техніко-економічний коледжі, дві гімназії, 4 навчально-консультаційні центри у 4 областях України.

Львівська політехніка — це і 32 навчально-лабораторних корпуси, 14 гуртожитків, 3 спортивно-оздоровчі табори для студентів та викладачів, народний дім «Просвіта».

В університеті навчаються понад 31 тис. студентів, курсантів та екстернів. Підготовка фахівців проводиться за 60 бакалаврськими напрямками та 107 спеціальностями, з них 90 — магістерського рівня. Навчальний процес забезпечує професорсько-викладацький склад чисельністю понад 1800 осіб, з яких понад двісті — доктори наук та більше тисячі — доценти, кандидати наук.

Сучасний розвиток університету базується на принципах спадкоємності та збереження освітніх, наукових і культурних традицій. Водночас перед нами стоять завдання реалізації нових перспектив. Це — формування умов для становлення Львівської політехніки як дослідницького університету, інтеграція освіти, науки та інновацій.

Підвищення якості та ефективності освіти, поєднання наукових досліджень і освітнього процесу на всіх рівнях підготовки, розвиток наукових шкіл, співпраця зі світовими науково-освітніми центрами і фондами, формування інноваційної інфраструктури та комерціалізація результатів наукових досліджень є основними пріоритетами діяльності Львівської політехніки, які забезпечують її авторитет і визнання вже зараз та примножуватимуть престиж у майбутньому.

Ректор
Національного університету
«Львівська політехніка»

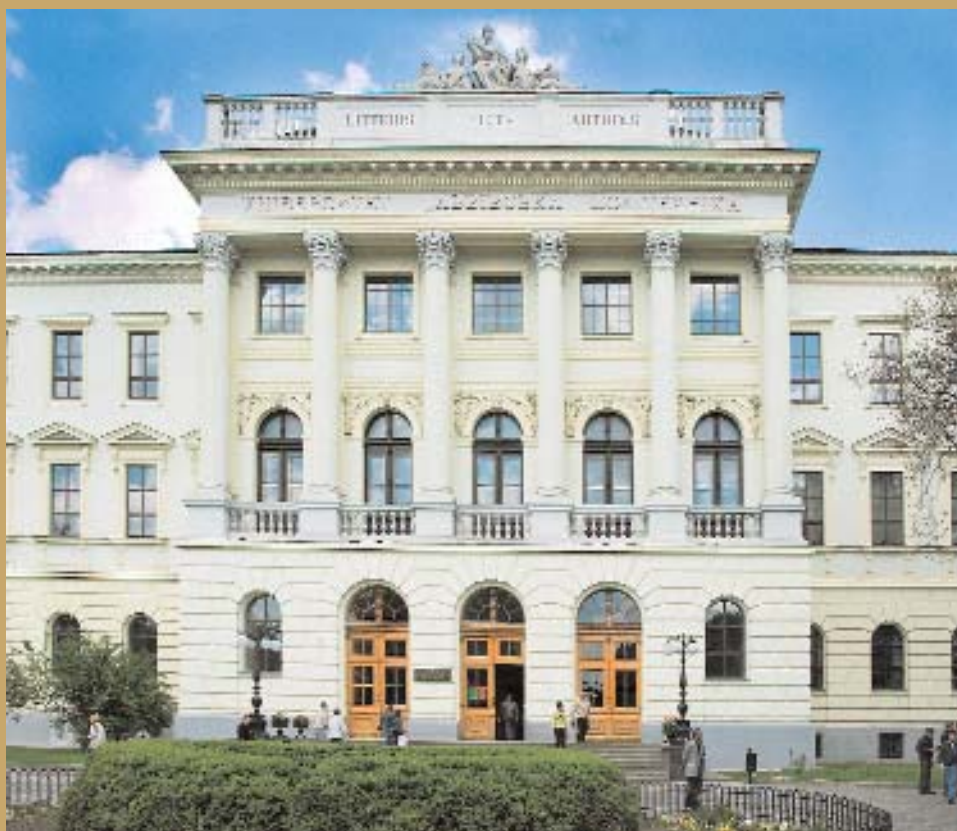
Ю. Я. БОБАЛО

ІСТОРІЯ

ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ

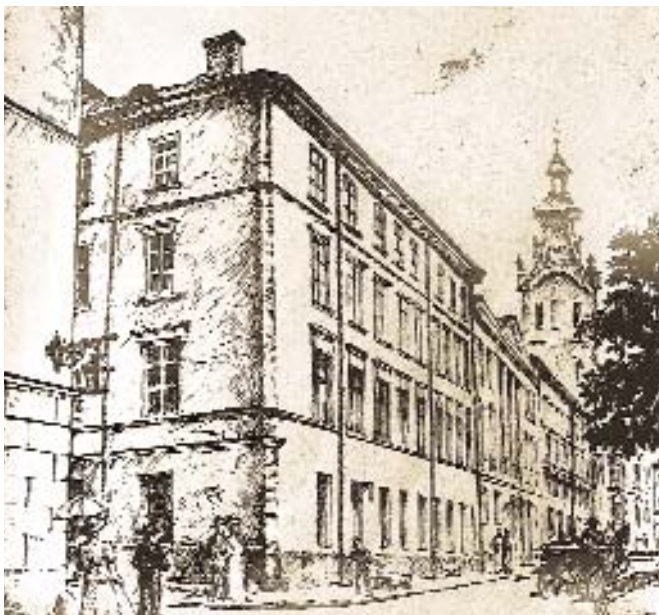

Історія становлення та розвитку (1844–1990 рр.)

Національний університет «Львівська політехніка» понад 160 років плекає свої наукові й педагогічні традиції. Це — один із найдавніших технічних вищих навчальних закладів Європи і перший такого типу в Україні. Пройшовши довгий і славетний шлях свого становлення та розвитку, Львівська політехніка посіла гідне місце серед найавторитетніших вузів нашої держави. Її історія багата на видатні події та славетні імена.

У XIX ст. в розвинутих країнах Європи відбувалася промислово-технічна революція, яка не оминула й м. Львова — центра галицького краю — Королівства Галичини й Лодомерії, що перебувала на той час у складі Австрійської (з 1867 р. — Австро-Угорської) монархії. Поряд з іншими реформами в місті здійснювалася й освітянська, що супроводжувалася створенням нових навчальних закладів різного спрямування.

У листопаді 1817 р. згідно з цісарським декретом у м. Львові була відкрита трирічна реальна школа, що вперше почала надавати початкові технічні знання своїм вихованцям. Згодом, у 1835 р., в її складі став працювати торговельний відділ. Таким чином цей навчальний заклад отримує назву реальної торговельної академії, яку реорганізували в Цісарсько-королівську **Технічну академію**.

Будинок Даровського, в якому (1844–1848, 1851–1869) містилася Технічна академія

Її урочисте відкриття відбулося 4 листопада 1844 р. Цей день вважається датою заснування Львівської політехніки.

Зазначена подія засвідчила те, що Галичина є невід'ємною частиною Європи як у політичному, так і в економічному аспектах. Завдяки освіті та науці в місті почала розвиватися промисловість, українська молодь отримала можливість здобути вищу освіту, а отже — посісти відповідне становище в суспільстві.

Директором Академії призначили доктора філософії, професора Флоріана Шиндлера. Його заступником став уродженець Галичини професор математики Александер Райзінгер. Як і реальна школа, Технічна академія винаймала приміщення в будинку Даровського, на розі нинішніх вулиць Вірменської й Театральної (Довгої).

У перші роки діяльності Академії в її складі функціонували дворічний (а від 1847–1848 н. р. — трирічний) технічний відділ, однорічний торговий відділ, а також реальна школа з дворічним терміном навчання. Працювали кафедри фізики й природознавства, вищої математики й механіки, технічної хімії. На той час у цьому навчальному закладі викладали професори математики, фізики, практичної геометрії, вексельного й торговельного права, загальної географії, бухгалтерії, німецької мови, арифметики й елементарної математики, вчителі польської, французької, англійської та італійської мов, рисунка й каліграфії. Читалися також курси християнської релігії. Навчання здійснювалось німецькою мовою.

У 1848 р. до м. Львова долинув відгомін загальноєвропейських революційних подій періоду «Весни народів». У відповідь на виступи мешканців міста та студентів 2 листопада артилерія австрійського гарнізону обстріляла центральну частину Львова. Спалахнули театр, Університет і розташована поруч Технічна академія. Пожежа знищила архіви Університету, бібліотеку й устаткування. Директор Ф. Шиндлер залишив Академію й виїхав на запрошення до Брно, де став створювати подібний навчальний заклад. Виконувати обов'язки директора почав А. Райзінгер. Заняття відбувалися в орендованих приміщеннях третього поверху міської ратуші. Зусиллями А. Райзінгера споруду Технічної академії відбудували і на початку 1851 р. повністю відновили заняття. А. Райзінгера призначили постійним директором Академії. Перебуваючи на цій посаді, він двадцять років присвятив розвитку технічної освіти в Галичині.

Відбулися зміни і в структурі навчального закладу: в 1853 р. відокремився торговельний відділ, а в 1856 р.

і реальна школа. Залишився відділ, що охоплював найважливіші галузі інженерного фаху. Виразніше окреслилися основні технічні напрями, що заклали основу для майбутніх факультетів.

Академія поступово здобуває визнання як осередок якісної технічної освіти та науки. У 1851 р. кафедру математики очолив українець Лаврентій Жмурко (1824–1889), який став одним із найперших творців так званої львівської математичної школи. Серед його численних праць виділяються дослідження з варіаційного та інтегрального числення. Професор фізики Фелікс Стжелецький вперше аналітично обґрунтував фігури Лісажа, відкриті французьким фізиком дослідним шляхом.

Новий статус Академії

Розвиткові м. Львова сприяли адміністративні, економічні та культурні чинники. У 1867 р. Галичині було надано крайову автономію. У 1861 р. до міста проклали залізницю, тож постало завдання щодо виходу м. Львова на європейський ринок. Це зумовило прискорення розвитку крайової економіки, індустріалізації краю, що вимагало в свою чергу кваліфікованих інженерних кадрів. Професори Технічної академії підготували проект її реорганізації, поклавши в його основу досвід австрійських та інших технічних освітніх закладів. З 70-х років XIX ст. в академії почали викладати польською мовою. У 1871 р. Технічна академія підвищила свій статус — отримала права вищого навчального закладу. Статутом визначалося, що Академією керує колегія професорів на чолі з ректором. Ректора терміном на один навчальний рік обирає колегія професорів із свого складу, а затверджує — міністерство освіти. Факультетом керує декан, якого обирає колегія професорів із професорського складу терміном на два навчальні роки.

Першим ректором Технічної академії у 1872–1873 н. р. був обраний професор фізики Ф. Стжелецький. На відзначення реформ та з нагоди початку нового навчального року відбулися урочистості в науковому осередку Оссолінеумі (нині — Наукова бібліотека НАН України). Саме тут було проголошено про зрівняння в правах професури академічних вищих навчальних закладів Австро-Угорщини й Технічної академії м. Львова (вони стали державними службовцями, що належали до певного рангу). В Академії створили три факультети: інженерії, архітектури, технічної хімії, а в 1877 р. — машинобудівний. До цього навчального закладу прийшли працювати багато визначних науковців.

Ще з 1870 р. в академії функціонували три загальні кафедри: нарисної геометрії; механіки й теорії машин; будівництва шляхів, мостів і залізниць. Згодом відкрили кафедру геодезії (завідувач Д. Зброжек), хімічної технології (Г. Понсберг), машинобудування (Б. Мариняк). У 1871 р. кафедру архітектури очолив Ю. Захарівич.

Здійснювалася підготовка вчителів для реальних шкіл, відкритих у містах Кракові, Ярославі, Стрию, Станіславі,

*Ф. Стжелецький,
професор фізики,
ректор 1872–1874 рр.*

нижчих реальних шкіл у містах Снятині й Тернополі.

З розвитком Академії виникла гостра потреба в будівництві нового приміщення, що відповідало б навчальним та науковим вимогам технічної освіти. На початку 1872 р. цар Франц Йосиф своїм указом дозволив Академії споруджувати власний будинок. Австрійський уряд виділяє для будівельних робіт чималі кошти — 1 млн 300 тис. золотих ринських. Замовлення на створення проекту будинку Технічної академії та окремої споруди хімічної лабораторії отримує Юліан-Октавіан Захарівич — професор архітектури Технічної академії. На початку 1873 р. проект було виконано й затверджено. В ньому архітектор використав риси, властиві неоренесансу.

Будівництво розпочали 1 квітня 1874 р. на земельній ділянці, в західній частині міста при вулиці Новий Світ (пізніше — Л. Сапеги, нині — С. Бандери). Це престижне передмістя тодішнього Львова, оскільки тут проходила головна магістраль, що з'єднувала Львівський залізничний вокзал із центральною частиною міста. Роботи велися швидко. У вересні 1876 р. був завершений двоповерховий будинок хімічного та фасад головного корпусу, а в жовтні 1877 р. — роботи цілком.

Головний корпус Політехніки — прямокутний, триповерховий, з двома внутрішніми замкненими подвір'ями й коридорною системою аудиторій. У ньому розташована й астрономічна обсерваторія, що діє донині. Будівля була розрахована на 300 студентів. Її фасад відзначається спокійним пропорційним групуванням архітектурних мас, гармонійним поєднанням простих геометричних об'ємів. Уро-

*Ю. Захарівич, професор
архітектури, ректор
1877–1878, 1881–1882 рр.*

Проект Головного корпусу Львівської політехніки. Розріз

чистість входу та центр головного фасаду акцентують шість колон коринфського ордера, що міцно спираються на перший ярус центрального ризаліту, увінчаний трифігурною скульптурною композицією авторства професора Академії Леонарда Марконі. Алегоричні жіночі фігури символізують Інженерію, Архітектуру й Механіку — три факультети, що розташовувалися тоді в будівлі. На аттику великими латинськими літерами написано: LITTERIS ET ARTIBUS, що означає «Науками й Мистецтвом».

Спорудження нового будинку Технічної академії стало важливою віхою в процесі забудови міста й розвитку будівельного мистецтва, початком формування львівської архітектурної школи, виховання технічних кадрів та втіленням передової інженерної думки, першим програмним твором Ю. Захарієвича, який він виконав блискуче.

Відзначивши внесок архітектора в будівництво, колегія професорів обирає його ректором. Зважаючи на підвищення статусу й значення Технічної академії як вищої школи, колегія професорів пропонує змінити її назву.

8 жовтня 1877 р. Академія стає «Technische Hochschule», що в прийнятому перекладі звучить — «Політехнічна вища школа».

Урочисте відкриття навчального року в новому будинку та інавгурація ректора відбулися 15 листопада 1877 р.: після Богослужіння в костелі св. Марії Магдалини та освячення головного й хімічного корпусів, церемонія проводилась в актовій залі в присутності архієпископів трьох

обрядів, міністра віросповідань і освіти Австро-Угорщини К. Стремайра, достойників державної влади і супроводжувалась численними привітаннями, врученням святкових адресів. Ректор Ю. Захарієвич виголосив урочисту лекцію «Мистецтво на службі техніки».

Із відкриттям нових корпусів збіглася ще одна важлива подія. 7 жовтня 1877 р. у Політехніці відбулася перша на теренах Австро-Угорської монархії публічна лекція із демонстрацією нового винаходу — телефону. Зала головного корпусу була з'єднана двома мідними дротами з амфітеатральною аудиторією будинку хімії. В актовій залі читав лекцію доцент Р. Гостковський, а в будинку хімії — доцент Б.-А. Абаканович. Демонстрація відбулася успішно. Багато присутніх на ній переконалися, що можна розмовляти на відстані.

З метою сприяння розвитку наукових досліджень і поширення отриманих результатів у 1877 р. було створене Політехнічне товариство, що видавало свій часопис.

Важливою подією в житті Політехнічної школи став візит 13 вересня 1880 р. цесаря Австро-Угорщини Франца Йосифа I. Він висловив подяку Ю. Захарієвичу за чудове архітектурне виконання споруд, а професорській колегії — за дбайливість і розвиток навчального закладу. Спеціально для Політехніки цесар замовив у відомого польського художника Яна Матейка одинадцять картин, які б відображали технічний прогрес людства. Художник здійснив їх у малих композиційних ескізах. У реальних розмірах картини намалювали учні майстра: Ю. Унежинський, Т. Лісевич,

Головний корпус Львівської політехніки, 1890-ті роки

Л. Стаженський та В. Лускін. За творчим задумом, цикл полотен «Історія людської цивілізації» в алегоричній формі відображає шлях розвитку людського генія, думки, науки як основи духовного й технічного поступу, як вияв природи людини та її діяльності від біблійних початків до кінця XIX ст. Ці твори понині є окрасою актових залів головного корпусу. За них Я. Матейко отримав почесний титул доктора Honoris Causa Ягеллонського університету в м. Кракові.

Структура і спектр спеціальностей у Політехнічній вищій школі розширювалися упродовж наступних років, що диктувалося потребами промислового розвитку краю. При факультеті технічної хімії відкрились підготовчі курси з гутництва (1885), при машинобудівному — курси для підготовки спеціалістів гірничої справи (1885). У 1888 р. створено кафедру рільничо-лісової спеціальності, в 1884 р. — кафедру зоології, ботаніки й товарознавства, яку очолив видатний дослідник флори Карпат, українець Остап Волощак (1835–1918). У 1890 р. спеціально для Романа Гостковського (1837–1912) створили кафедру теорії залізничного транспорту. Цей предмет він читав першим в Австрії (професор був головою Політехнічного товариства протягом 1877–1884 рр.) На початку 1891 р. відкрили кафедру електротехніки. З 1886 р. функціонувала дослідна станція з проблем нафтової промисловості й кераміки, а пізніше — механічна станція випробування матеріалів у технічних конструкціях.

*Б.-А. Абаканович,
професор математики
та електротехніки*

З кожним роком удосконалювався навчальний процес. Ще в 1878 р. затвердили обов'язкові правила іспитів. Започаткували проведення в кінці кожного року виставок кращих студентських робіт. Навчання велось на факультетах інженерії, архітектури, машинобудування та технічної хімії — на вільних засадах. Мова викладання — польська. Лекції читали звичайні (ординарні — які очолювали кафедру) і надзвичайні (екстраординарні, які не керували кафедрою) професори та доценти, платні (зараховані до штату) й приватні (позаштатні), які одержували платню з фонду Політехнічної школи, відповідно до кількості студентів, що записалися на заняття. Помічниками професора призначали асистентів, практичні заняття вели конструктори.

Учні Політехнічної школи поділялися на звичайних і надзвичайних. До перших належали ті, хто закінчив гімназію або реальну школу. Надзвичайними зараховували осіб, які мали понад 18 років і виявили знання, необхідні для розуміння лекцій з обраного фаху. Навчання було платним. Вихідці з бідних сімей за бездоганну поведінку й успішність звільнялися від оплати повністю або частково. Надзвичайні слухачі не звільнялися від оплати і не одержували

стипендії. Після двох років навчання студенти складали загальні іспити з кожного курсу, а після опрацювання всієї навчальної програми — дипломний іспит, на підставі якого випускник одержував звання інженера із зазначенням факультету (інженер-електротехнік, хімік тощо).

Навчальний рік мав два семестри: зимовий — з 21 вересня до 31 січня та літній — з 11 лютого до 20 червня.

10 липня 1894 р. Політехнічна школа урочисто відзначила 50-літній ювілей своєї діяльності. У цей час на її чотирьох факультетах навчалось понад 250 студентів, з них половина — на факультеті інженерії. Професорсько-

стипендії. Після двох років навчання студенти складали загальні іспити з кожного курсу, а після опрацювання всієї навчальної програми — дипломний іспит, на підставі якого випускник одержував звання інженера із зазначенням факультету (інженер-електротехнік, хімік тощо).

Навчальний рік мав два семестри: зимовий — з 21 вересня до 31 січня та літній — з 11 лютого до 20 червня.

10 липня 1894 р. Політехнічна школа урочисто відзначила 50-літній ювілей своєї діяльності. У цей час на її чотирьох факультетах навчалось понад 250 студентів, з них половина — на факультеті інженерії. Професорсько-

стипендії. Після двох років навчання студенти складали загальні іспити з кожного курсу, а після опрацювання всієї навчальної програми — дипломний іспит, на підставі якого випускник одержував звання інженера із зазначенням факультету (інженер-електротехнік, хімік тощо).

Навчальний рік мав два семестри: зимовий — з 21 вересня до 31 січня та літній — з 11 лютого до 20 червня.

10 липня 1894 р. Політехнічна школа урочисто відзначила 50-літній ювілей своєї діяльності. У цей час на її чотирьох факультетах навчалось понад 250 студентів, з них половина — на факультеті інженерії. Професорсько-

стипендії. Після двох років навчання студенти складали загальні іспити з кожного курсу, а після опрацювання всієї навчальної програми — дипломний іспит, на підставі якого випускник одержував звання інженера із зазначенням факультету (інженер-електротехнік, хімік тощо).

Навчальний рік мав два семестри: зимовий — з 21 вересня до 31 січня та літній — з 11 лютого до 20 червня.

10 липня 1894 р. Політехнічна школа урочисто відзначила 50-літній ювілей своєї діяльності. У цей час на її чотирьох факультетах навчалось понад 250 студентів, з них половина — на факультеті інженерії. Професорсько-

стипендії. Після двох років навчання студенти складали загальні іспити з кожного курсу, а після опрацювання всієї навчальної програми — дипломний іспит, на підставі якого випускник одержував звання інженера із зазначенням факультету (інженер-електротехнік, хімік тощо).

Навчальний рік мав два семестри: зимовий — з 21 вересня до 31 січня та літній — з 11 лютого до 20 червня.

Хімічний корпус Львівської політехніки, 1890-ті роки

Актова зала Львівської політехніки

Виставкова зала (колишня бібліотека).
Автор оформлення Ю. Захарівич

викладацький склад налічував 57 осіб, серед них — 15 звичайних професорів і 4 надзвичайних. У Політехнічній школі функціонувало 20 кафедр: I кафедра математики; II кафедра математики; кафедра нарисної геометрії; механіки й теорії машин; геодезії й сферичної астрономії; фізики; загальної й аналітичної хімії; мінералогії й геології; I кафедра архітектури; II кафедра архітектури; I кафедра інженерії (будівництво шляхів, залізниць і тунелів); II кафедра інженерії (водне будівництво й енциклопедія інженерії); III кафедра інженерії (теорія й статика будівництва, будівництво мостів); теорії залізничного руху; машинобудування; кафедра механічної технології й машинознавства; хімічної технології; рисунка й моделювання; ботаніки, зоології й товарознавства; електротехніки. Крім того, в складі Політехнічної школи діяли 19 спеціалізованих музеїв, 4 лабораторії, 2 дослідні станції та бібліотека з книжковим фондом 14 тис. томів.

У 1896 р. при факультеті інженерії відкрили дворічні курси землемірів (геодезистів), у 1907–1908 н. р. від факультету інженерії відділився водний факультет із терміном навчання 4,5 роки, в 1911–1912 н. р. — при машинобудівному факультеті було створено електротехнічний відділ.

Чисельність студентів Політехнічної школи упродовж 50-ти років істотно не змінювалася. В 1840–1860-ті роки вона становила щорічно 100–150, а в 1870–1890-ті — 200–250 осіб. Дипломи випускників до 1894 р. одержали близько 1500 фахівців. У зв'язку з промисловим розвитком Галичини ці цифри істотно змінилися на початку ХХ ст.: з 712 осіб у 1900–1901 н. р. до 1865 у 1913–1914 н. р. Навчалися й студенти з інших країн. Зокрема, в 1905–1906 н. р. із 1118 студентів 911 було з Галичини, 207 — з Німеччини, Франції, Румунії, Туреччини та ін.

З другої половини ХІХ ст. Політехнічна школа стає складовою частиною європейської технічної науки. З фізикою й математикою були тісно пов'язані дослідження в галузі механіки й теорії механізмів, зосереджені в Політехнічній школі, де кафедру механіки (1871 р.) очолював Ян Франке — автор підручника з аналітичної механіки. З 1908 р. — талановитий механік-теоретик Максиміліан Губер (1872–1950). Він створив підвалини теоретичної й практичної механіки, сформулював умови пластичності матеріалів («гіпотеза Губера»), підготував багатьох учнів, які розвинули дослідження в галузі теорії пружності

й деформацій твердих тіл. Молодий фізик Тадеуш Годлевський (1878–1921) став ініціатором створення в Політехнічній школі першої лабораторії досліджень випромінювальних матеріалів, плідно співпрацював з видатним фізиком-ядерником Е. Резерфордом. На кафедрі загальної й аналітичної хімії, створеній у 1782 р. Августом Фройндом, успішно досліджували бензолосполуки й кераміку. В 1892 р. кафедру очолив професор Стефан Нементовський (1866–1925). Він запропонував нові методи синтезу бензомадазолів, які почали застосовувати у виробництві анілінових барвників. У лабораторії кафедри розпочав свою наукову діяльність Роман Залозецький (1861–1918). Згодом він очолив лабораторію. Український вчений досліджував поклади нафти в Галичині, розробив методику вивчення парафінових сполук у нафті, став піонером геохімії у Львові. В Політехнічній школі розпочав наукові дослідження з хімічної кінематики ще один українець — Юліан Гірняк (1881–1970), автор українського підручника з хімії для гімназій (1914). А українець, професор Юліан Медведський (1845–1918), якого тричі обирали ректором Політехнічної школи, започаткував дослідження в галузі мінералогії й петрографії Прикарпаття. Професор Домінік Зброжек, що організував кафедру геодезії ще на початку 1870-х років, розробив теорію полярного планіметра й застосував визначники при врівноваженні геодезичних вимірювань.

На факультеті інженерії Тадеуш Фідлер (1858–1933) заклав підстави львівської школи технології механічної обробки металів, а Максиміліан Тулле (1853–1939) і Кароль Скібінський (1849–1922) — школи мостобудування й будівельної механіки. Арочний, еластичних абрисів, місток, збудований у 1892 р. за кресленнями М. Тулле, досі стоїть на території Політехніки. Це був перший твір із залізобетону в м. Львові, який сучасники називали «застиглою в повітрі стрічкою». Професор Юліан Захарівич (1837–1898) став основоположником Львівської архітектурної школи. Особливе місце в творчості її послідовників посідає діяльність українського професора

Р. Залозецький,
професор хімії

Ю. Медведський,
професор геології
і мінералогії, ректор
1879–1880, 1884–1885,
1887–1888 рр.

Івана Левинського (1851–1919) — творця української течії львівської сецесії, та Тадеуша Обмінського (1874–1932), а також Леонардо Марконі (1835–1899), який є автором багатьох антикових скульптурних композицій, будинків Політехніки, ощадної каси, готелю «Жорж» та ін.

Свої знання студентам передавали педагоги й учні: Бруно-Абданк Абаканович (1852–1900) — відомий як винахідник інтегратора; професор

М. Тулле, професор
будівельних конструкцій,
ректор 1910–1911 рр.

Август Вітковський — дослідник реальних газів; професор Л. Богдасhevський — один із перших дослідників броунівського руху мікроскопічних часток; Ю. Ріхтер — перший професор із гідробудування. Серед відомих учених Політехніки, чий імена знали далеко за її межами, — Богдан Мариняк (1844–1912), Владислав Зайончковський (1837–1898), Броніслав Павлевський (1852–1917) та багато інших. На кафедрі математики розпочав свою наукову діяльність Стефан Банак.

У 1901 р. Політехнічній школі надали право присвоювати учений ступінь доктора технічних наук. До 1918 р. докторами стали 64 інженери.

У 1912 р. за визначні заслуги у науці були присвоєні почесні титули доктор Honoris Causa Марії Склодовській-Кюрі, професорам Я. Франке, Ю. Медведському, А. Вітковському та інженерів К. Обрембовичу (організатору Варшавської політехніки).

У 1909 р. представники української технічної інтелігенції організувались в Українське технічне товариство, яке очолив професор Р. Залозецький.

На початку ХХ ст. м. Львів став значним та авторитетним центром європейської науки. В усіх його техніко-економічних і соціально-культурних змінах брали активну участь учені та вихованці Політехнічної школи. Різке збільшення кількості студентської молоді створювало сприятливі перспективи для підготовки високоосвічених кадрів інтелігенції.

Але в серпні 1914 р. ці позитивні зрушення перервалися — почалася Перша світова війна. Корпуси Політехнічної

школи зайняли військові шпиталі. Частина викладачів виїхала зі Львова. Навчання відновилися лише на деякий час у 1916 р. за кількості студентів — 234 особи.

Львівська політехніка (1919–1939 рр.)

Після закінчення Першої світової війни відбулися значні зміни на політичній карті Європи. Розпад Австро-Угорської та Російської імперій зумовив виникнення незалежних країн, зокрема Польщі, до складу якої тоді увійшла більша частина Західної України. Львів став воєводським містом, відновили роботу вищі навчальні заклади. Розпочався польський період історії Політехнічної школи.

У листопаді 1919 р. до неї приєднали Рільничу академію в Дублянах і Вищу школу лісництва в м. Львові. З приєднаних закладів утворили рільничо-лісовий факультет. У 1921 р. з метою підготовки вчителів математики, фізики й хімії й рисунку для середніх загальноосвітніх і спеціальних шкіл відкрили загальний факультет.

Політехнічна школа отримує новий статус вищого технічного навчального закладу. Її Статут, схвалений загальними зборами професорів, був прийнятий 20 червня 1920 р. У ньому було передбачено господарське та адміністративне самоврядування. Керівними органами самоврядування стали: загальні збори професорів; сенат (організований зі старших професорів); ради факультетів. Ректора обирали на один навчаль-

Міст Тулле

ний рік, виконавчим органом при ректорові став сенат, до складу якого входили секретаріат, квестура (фінансовий відділ), інтендатура (управління будинками).

13 січня 1921 р. Політехнічну школу перейменували, вона стала називатися — **Львівська політехніка**.

У ній діяли шість факультетів. Факультет сухопутної та водної інженерії мав три відділи (сухопутний, водний, геодезичний) та 19 кафедр, окрім того — обладнані астрономічну та метеорологічну обсерваторії із сейсмографічною станцією, музей геології та мінералогії. Архітектурний факультет складався з двох відділів (художній і конструкційний) та 8 кафедр, з лабораторіями — фотографічною та моделювання. Хімічний факультет налічував 10 кафедр, у його складі також була лабораторія з проблем технології калійної солі, фізична лабораторія, керамічна експериментальна станція. Механічний факультет мав 3 відділи — машинобудівний, електротехнічний, нафтовий — та 19 кафедр, тут працювали радіотехнічна й аеродинамічна лабораторії, музей машинобудування. Рільничо-лісовий факультет налічував 18 кафедр. Загальний факультет (діяв упродовж 1921–1933 рр.) складався з математичної, фізико-хімічної та групи креслення.

Саме в 1930-ті роки у Львівській політехніці сформувалась одна з найбільших в Європі науково-технічних бібліотек, що мала статус федеральної (в 1938 р. її фонд становив понад 88 тисяч примірників).

Диплом почесного доктора технічних наук ЛПШ,
наданий Марії Склодовській-Кюрі, 1912 р.

Vitruvius Pollio, Marcus. De Architectura, lib. X. — Nurnberg, 1548. Трактат римського архітектора та інженера Вітрувія (II пол. I ст. до н. е.) «Десять книг про архітектуру» в перекладі німецькою мовою

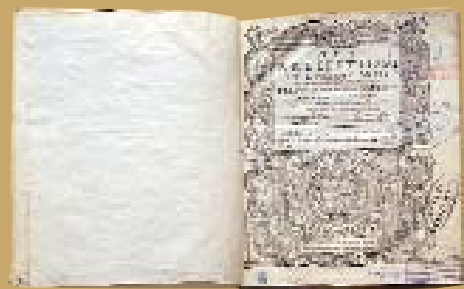
Стародрук бібліотеки

Львівська політехніка відіграла значну роль у становленні та розвитку авіаційної науки й техніки. Наукова рада механічного відділу прийняла рішення про створення в 1928 р. авіаційного факультету. Планувалося збудувати при доцентурі аеродинаміки лабораторію. В цьому були зацікавлені урядові структури польської держави. За сприяння Міністерства протиповітряної оборони в 1927–1930 рр. зведено та обладнано будинок між головним та хімічним корпусами (нині — корпус № 12), де розташовувалася аеродинамічна труба та аеродинамічна вага на шість складових сил — технічне диво на той час. Унікальною спорудою в аеродинамічній лабораторії був гідроканал для фотографування вихрових потоків при вдосконаленні аеродинамічних форм літальних апаратів. У 1930–1931 н. р. відбулися перші практичні заняття студентів. Керівником лабораторії став Зігмунд Фукс, який очолював цей заклад до 1939 р.

Науково-технічна бібліотека. Арх. Т. Обмінський

У зв'язку з розширенням навчального закладу, утворенням нових кафедр у 30-ті роки помітно зросла чисельність професорсько-викладацького складу Львівської політехніки, що мало позитивний вплив на якість підготовки інженерних кадрів, збільшення кількості науковців. Так, протягом 1919–1930 рр. 39 інженерів Львівської політехніки одержали ступені доктора технічних наук, за особливі заслуги в науці присвоєно почесні титули доктор Honoris Causa варшавському архітекторові Ю. Дзеконському, професорам Львівської політехніки К. Скібінському, І. Мосціцькому, Т. Фідлеру, професору Варшавської політехніки С. Белжецькому, професорові П. Сежурне (Париж), маршалу Франції Ф. Фошу, інженерам Р. Ингардену, Ф. Кухаржевському, Р. Моджаєвському (США), польському сенатору А. Кендзьору. У 1931–1939 рр. ці титули було надано Н. Хандсону, К. Бартелю, З. Раушеру, Т. Стриенському.

Aleotti, G. Gli artificiosi e curiosi moti spiritali di Herrone. — Ferrara, 1589. 104 s. Переклад італійською мовою та коментарі праць Ерона Александрійського про пневматичні пристрої, зроблені італійським інженером-будівельником Алеотті

Після відродження польської держави Львів став джерелом кваліфікованих кадрів для всієї Польщі. Політиками національного масштабу було чимало львів'ян, серед них — професори Львівської політехніки Казімеж Бартель, який у 1926–1930 рр. тричі був прем'єр-міністром Польщі, а Ігнаці Мосціцький упродовж 1926–1939 рр. — президентом цієї держави.

Кількість студентів, які навчалися у Львівській політехніці, зросла від 1285 осіб у 1919–1920 н. р. до 3606 осіб — у 1938–1939 н. р. На водному й шляховому відділах навчалися упродовж 4,5 років, на всіх інших — 4 роки. За правилами, затвердженими польським міністерством освіти, студенти складали курсові й два державні іспити — загальний і

Vitelo. Vitellionis mathematici doctissimi, lib. X. — Nurnberg, 1551. — 297 s. Книга польського вченого XIII ст. Cioteka (Vitellio), якого вважають творцем оптики

І. Мосціцький, професор хімії, винахідник, ректор 1925–1926 рр.

дипломний. Для вступників проводились конкурсні іспити.

Львівська політехніка була польською державною вищою школою, де в 30-х роках лише п'ять відсотків українських абітурієнтів згідно з Numerus Klausus могли претендувати на здобуття вищої освіти. Порівняно з австрійським періодом, польський вирізнявся національною дискримінацією українців, що стало головною метою освітньої політики Польщі. Українська молодь, яка

у 20-х роках (після поразки національно-визвольного руху) була позбавлена можливості здобувати вищу освіту, не хотіла миритися з такою ситуацією. У 1920 р. за ініціативи членів Наукового товариства ім. Шевченка та за підтримки Митрополита Андрея Шептицького при Львівському таємному університеті організували однорічні політехнічні курси. На їх основі в березні 1922 р. було створено Українську вищу політехнічну (таємну) школу з факультетами: загальнобудівельним, машинобудівним і лісоагрономічним. Згодом відкрили хімічний та мистецький. Очолював таємну Львівську політехніку ректор Віктор Лучків. У навчальному процесі використовувались програми Гданської та Празької політехнік і Пшібрамської гірничої академії в Чехословаччині. У 1925 р. Таємна політехніка перестала існувати.

І все ж, незважаючи на обмеження та утиски при вступі до вищих навчальних закладів, у Львівській політехніці здобув освіту певний відсоток корінного населення. З її стін, окрім відомих українських науковців і висококваліфікованих інженерів, вийшли видатні політичні діячі, провідники й учасники національно-визвольних змагань — Степан Бандера, Роман Шухевич, Олекса Гасин, Катерина Заричька, Петро Франко.

Розвиток Політехніки вимагав розширення навчальних площ. Так у 1925–1927 рр. згідно з проектом професора кафедри монументальної архітектури Вітольда Мінкевича (1880–1961) у формах «класицистичного модерну» був збудований Лабораторний корпус механічного факультету (вул. Устияновича). Впродовж 1928–1929 рр. проведено модернізацію головного корпусу: змонтовано систему центрального опалення, а біля головних сходів встановлено ліфти. Завідувач кафедри загального будівництва професор Тадеуш Обмінський (1874–1932) створив проект політехнічної бібліотеки, що постала протягом 1929–1932 років на вул. Нікоровича (Професорській). У 1928 р. Львівській політехніці передали приміщення колишньої жіночої в'язниці при костелі св. Марії Магдалини (нині тут корпуси № 14 та № 15 корпуси), а в 1929 р. — будинок IV гімназії

Аудиторія хімічного корпусу

(нині — корпус № 11); у 1930 р. — аеродинамічну лабораторію, збудовану коштом Ліги повітряної й протигазової оборони (нині — корпус № 12).

У середині 1939 р. розроблявся проект студентського містечка на території нинішнього заводу «Львівприлад», реалізації якого перешкодила війна.

Завдяки ученим, які збагатили світову науку новими відкриттями, у міжвоєнний період Львівська політехніка зміцнила свої позиції як центру інтелектуального життя й наукової думки європейського рівня.

Львів мав давні традиції в розвитку математичних знань. Найздібнішим представником львівської математичної школи вважається Стефан Банах (1892–1945). Цей обдарований математик, не маючи вищої освіти, розв'язав декілька складних математичних задач й одразу став доктором наук, а згодом — професором Політехніки. Учений дав початок функціональному аналізу, показавши, що поняття інтегралу можна поширити на всі функції. Йому належала першість у побудові теорії операцій.

Добрими результатами відзначилися здобутки політехніків у фізичних науках. Визнання в науковому світі здобули роботи професора Войцеха

Рубіновича (1889–1974). Він одним із перших застосував метод перетворень Фур'є до вивчення фізичних процесів на атомарному рівні. Наслідком цього стали дві фізичні теорії: багатопольного випромінювання й граничної хвилі, завдяки яким Рубінович здобув світову славу. Станіслав Улям (1909–1984) став співвинахідником водневої бомби. Учень Т. Годлевського професор фізики Т. Малярський працював у галузі колоїдної фізики, досліджуючи електропровідність і електрокінетичний потенціал. Професор Ч. Речинський є співавтором винаходу кварцової лампи.

Хімічна наука була представлена традиційними дослідженнями в галузі переробки нафти. Отримані результати реалізувалися на виробництві. Цю тематику розробляли Станіслав Пілят та його учні, а Едвард Сухарда продовжував попередні дослідження анілінових барвників. Професор Політехніки Ігнаці Мосціцький (1867–1946) здобув

Механічна лабораторія. Арх. В. Мінкевич

Сенат Львівської політехніки в 1931–1932 рр. Сидять зліва направо: Адам Курилло, Еміль Братро, Габріель Сокольницький (ректор), Вітольд Мінкевич, Станіслав Губицький, Антон Плямідзер. Стоять зліва направо: Адольф Йошт, Едвард Гейслер, Казімеж Бартель, Максиміліан Матакевич

визнання як розробник технології виробництва азотної кислоти з повітря за допомогою електричного розряду.

Дослідження Карпат і Поділля, зокрема вивчення нафтових та мінеральних родовищ проводили В. Тейсейр і Юліан Токарський (1883–1961). Останній створив Мінералогічний інститут і започаткував школу з вивчення покладів мінеральної сировини на Прикарпатті, підготував перший польський підручник з петрографії. Завдяки діяльності професора К. Бартеля (1882–1941) кафедра нарисної геометрії здобула світове визнання.

Технічні науки спирались на здобутки математики, фізики, хімії. Відбувся помітний поступ у розвитку науково-технічних напрямів, започаткованих у попередній період. Учень М. Тулле професор Стефан Брила (1886–1943) досяг значних результатів, вивчаючи міцність та витривалість зварювальних конструкцій. Професор Станіслав Анчиц здійснював успішні дослідження з технології металів. Розпочалася ґрунтовна робота в галузі електротехніки. Нею займалися професори В. Круковський, С. Фризе, Г. Сокольницький. Над удосконаленням двигунів внутрішнього згорання працювали Л. Еберман, В. Борович, парових турбін — С. Лукасевич. Відомий геодезист Каспер Вайгель

С. Анчиц, професор інженерії, ректор 1915–1916 рр.

Г. Сокольницький, професор електротехніки, ректор 1931–1932 рр.

(1880–1941) першим виконав геодезичні виміри методом фотограмметрії й став організатором державної геодезичної служби.

Плідно працював у гідробудуванні професор Максиміліан Матакевич, який вивів формулу для середньої швидкості плинності води у природних і штучних руслах. Доктор Антоні Ломницький проводив наукові дослідження в галузі теорії ймовірності й математичної статистики, а його колега — доктор математики В. Стожек займався теорією гармонійних функцій.

Кращі будівлі міжвоєнного періоду були пов'язані з іменами професорів архітектурного факультету — Тадеуша Обмінського, Вітольда Мінкевича, Владислава Клімчака (1878–1929), Владислава Садловського (1869–1940).

Серед видатних політехніків, які згодом працювали у радянський час, — професор енергетики Габріель Сокольницький (1877–1975), професор архітектури Іван Багенський (1883–1967), творець наукової школи проектування залізобетонних конструкцій Адам Курилло (1889–1980).

Львівський політехнічний інститут (1939–1989 рр.)

Найбільші воєнні випробування й демографічні катастрофи відбулися в Львові під час Другої світової війни. Її початок, відтак доля тоді польського міста були вирішені в Москві. Опівдні 22 вересня 1939 р. частини Червоної армії вступили на вулиці м. Львова. Західну Україну приєднали до Української Радянської Республіки в складі СРСР. Свою діяльність припинили всі політичні партії, громадські й культурні установи — зокрема Наукове товариство ім. Т. Шевченка, «Просвіта». Були закриті всі часописи. Більшовицька влада намагалася якнайшвидше інтегрувати поліетнічне місто в загальносоюзну командно-адміністративну систему. Одним із найважливіших засобів подальшого зміцнення своїх позицій і вирішення ідеологічних завдань влада вважала культуру й освіту. Тож навчання в Політехніці відновилося вже з жовтня 1939 р. Було поставлено завдання докорінно перебудувати освітній процес

за зразком радянських вищих навчальних закладів. Львівську політехніку реорганізували у **Львівський політехнічний інститут** (ЛПІ). У ньому запрацювало шість факультетів: енерго-машинобудівний, електротехнічний, хіміко-технологічний, архітектурно-будівельний, шляхово-водний та сільськогосподарський. 1940 року створили сьомий факультет — лісовий. В інституті функціонувало 79 кафедр, на яких працювали 395 викладачів. Навчальний заклад фінансувався з державного бюджету СРСР. У грудні 1939 р. директором інституту призначили колишнього директора Київського трамтресту М. Садовського, його заступником — професора В. Круковського.

Роботу інституту перервав напад Німеччини на Радянський Союз 22 червня 1941 р. У головному корпусі за часів окупації був розташований шпиталь. У ніч проти 4 липня 1941 р. на Вулицьких пагорбах розстріляли десятки вчених, серед них і професорів Політехніки — С. Пілята, В. Стожека, В. Круковського, К. Вайгеля, А. Ломніцького, Р. Віткевича. 26 липня у підвалах гестапо загинув професор К. Бартель.

Частина професорів виїхали до Польщі. Було пошкоджено навчальні корпуси. У квітні 1942 р. у приміщенні нинішнього корпусу № 14 окупаційна влада дозволила проводити за обмеженою програмою так звані «Технічні фахові курси» за деякими спеціальностями. Заняття вели переважно колишні викладачі Львівської політехніки.

Після вигнання гітлерівців зі Львова (27 липня 1944 р.), 28 серпня відновив роботу Львівський політехнічний інститут. Його директором призначили уродженця Харківщини, колишнього заступника директора Московського інженерно-економічного інституту доцента Стефана Ямпольського.

В інституті організовують навчальну частину й деканати семи факультетів — тих, що існували напередодні війни. Перший повоєнний навчальний рік розпочався в руїнах: потребувала відновлення навчально-лабораторна база, необхідно було забезпечити студентів посібниками та підручниками.

Відзначення 100-річчя Львівської політехніки

політехнічного інституту (у зв'язку з воєнними діями відзначення перенесено із 1944 року на 15 листопада 1945 р.). Урочисте засідання відбувалося в приміщенні Львівського державного академічного театру опери та балету ім. І. Франка. Промову про діяльність ЛПІ виголосив директор інституту С. Ямпольський. З вітальними словами виступили: від АН СРСР — професор І. Артоболевський, від АН УРСР —

У жовтні розпочали навчання 438 студентів на перших-четвертих курсах. Зарахування на факультети проводили й протягом навчального року, тож у 1944–1945 н. р. студентів було вже 1013 осіб. Відновлення навчального процесу в умовах воєнного часу супроводжувалося ґрунтовною реорганізацією структури та майже повною заміною професорсько-викладацького складу. Треба було відроджувати науковий потенціал. У перші післявоєнні роки у Львівському політехнічному інституті виявили бажання працювати видатні вчені із навчальних закладів України та Росії: академики В. Сельський, Г. Савін, О. Харкевич, професори К. Карандеев, Г. Погодін-Алексеев, Г. Кияниця, А. Занько та ін. До серпня 1945 р. інститут поповнився понад сотнею викладачів — переважно кандидатами та докторами наук.

У листопаді 1945 р. наукова громадськість відзначила сторіччя заснування Львівського політехнічного інституту (у зв'язку з воєнними діями відзначення перенесено із 1944 року на 15 листопада 1945 р.). Урочисте засідання відбувалося в приміщенні Львівського державного академічного театру опери та балету ім. І. Франка. Промову про діяльність ЛПІ виголосив директор інституту С. Ямпольський. З вітальними словами виступили: від АН СРСР — професор І. Артоболевський, від АН УРСР — член-коресподент АН Б. Грозін, від Грузинського інституту ім. Кірова — професор Боджгуа та багато інших. Оголошено 125 вітальних телеграм ювіляру. Серед них: від президента АН СРСР С. Вавілова, віце-президента Й. Орбелі, академика П. Капиці, академика А. Йоффе, президента АН УРСР академика О. Богомольця та ін. 16–17 листопада проводиться ювілейна науково-технічна конференція, на якій доповідь про наукову діяльність навчального закладу за 1844–1939 роки виголосив професор В. Ауліх.

На початок 1945–1946 н. р. інститут мав у своєму розпорядженні 9 навчальних корпусів, у яких розташувалися 43 аудиторії, 35 лабораторій, 8 спеціалізованих музеїв і 40 кабінетів. Навчально-виробнича база

Демонстраційна лампа для визначення розряду в газі, початок XX ст.

факультетів забезпечувала, хоч і не без труднощів, нормальне проведення занять.

Відбулися деякі зміни в організаційній структурі інституту. Зокрема, в грудні 1944 р. створено нафтовий факультет, у 1945 р. з метою його зміцнення до складу факультету ЛПІ передали Уфимську філію Московського інституту ім. академіка І. Губкіна. В грудні 1944 р. ліквідували факультет шляхово-водного будівництва, а з хіміко-технологічного виділено харчовий. У 1945 р. архітектурно-будівельний факультет перейменували на інженерно-будівельний, а в січні того ж року створили геодезичний факультет. У 1945–1946 н. р. енергомашинобудівний факультет розділили на два — енерго-машинобудівний та механічний. У 1946 р. на базі лісового й сільськогосподарського факультетів Львівської політехніки організували Львівський сільськогосподарський інститут. У 1947 р. харчовий факультет об'єднали з хіміко-технологічним, а енергомашинобудівний — з механічним. У 1950 р. в інституті відкрито вечірній факультет для підготовки спеціалістів без відриву від виробництва.

З перших днів після відновлення роботи інституту за складних умов здійснювалися й наукові дослідження. Діяльність науковців була спрямована насамперед на прискорення відбудови народного господарства. Так, упродовж 1945–1946 н. р. учені ЛПІ виконали 700 робіт, спрямованих на вдосконалення будівництва, з них 50 — для будівництва газомагістралі Дашава–Київ, надали різноманітну науково-технічну допомогу 162 підприємствам й установам.

Наприкінці 1945 р. з групи ентузіастів-інженерів у ЛПІ створили Науково-дослідний інститут електронної вимірювальної та обчислювальної техніки — НДКІ ЕЛВІТ. Вимога першого наукового керівника академіка О. Харкевича — максимально висока якість створюваних виробів — стала девізом і принципом роботи, який підтримував і членкореспондент К. Карандєєв, і наступні керівники, зокрема професор Б. Швецький, академік І. Вишенчук. У 1960-х роках вчені НДКІ ЕЛВІТ створили перший у тодішньому Радянському Союзі серійний цифровий вольтметр В7-8.

Зміцнювалась матеріально-технічна база інституту. Зросла кількість аудиторій, кабінетів, лабораторій, місць у гуртожитку. Докорінно оновились лабораторно-інструментальна база. Збільшувалась кількість науковців з українського середовища. Серед них — О. Г. Базилевич, Ю. Т. Величко, Є. Ф. Замора, Й. А. Захарія, В. О. Кочан, Р. С. Курендаш, М. Г. Максимович, М. В. Медвідь, К. Н. Михалевич та багато інших, які згодом чимало зробили в царині науки. Важливу роль у підготовці науковців відіграла аспірантура. Набір до неї збільшувався з року в рік (у 1950 р. навчалось 13 аспірантів, а в 1960 році — 40). Відбулися зміни і в керівництві Львівського політехнічного інституту, 24 червня 1953 р. директором призначили Миколу Максимовича (1914–1981).

Є. Замора, засновник першої в Україні кафедри конструювання та технології радіоапаратури, декан РТФ 1959–1968

У зв'язку з розширенням підготовки кадрів для нових галузей науки і техніки змінювалась і структура інституту. В 1950–1951 н. р. відкрито факультет технології цементу. Нафтовий факультет поділено на три: гірничопромисловий, геологорозвідувальний (з приєднаним геодезичним факультетом) і нафтовий. У 1952 р. відкрито радіотехнічний факультет (який у 1960 р. перейменовано на факультет радіотехніки та автоматики). У 1954 р. механічний факультет поділяють на два — теплоенергетичний і механічний. У 1956 р. електротехнічний перейменовують на енергетичний, а в 1959 р. геологорозвідувальний факультет реорганізують в геодезичний. У березні 1962 р. енергетичний факультет поділено на енергетичний і електромеханічний; механічний — на механіко-технологічний і механіко-машинобудівний; факультет радіотехніки й автоматики — на радіотехнічний та автоматики й електровимірювальної техніки (то ж року перейменовано на факультет автоматики і напівпровідникової електроніки). У 1964 р. цей факультет поділяють на два — автоматики й електрофізичний. У зв'язку зі збільшенням потреб у кадрах економічних спеціальностей для різних галузей промисловості у 1965 р. відкривають інженерно-економічний факультет. У 1967 р. хіміко-технологічний факультет поділяють на два — хіміко-технологічний та технології органічних речовин.

У 1959 р. на базі будівельного факультету одним із перших у СРСР почало діяти СПКБ — студентське проектно-конструкторське бюро (нині ПКО «Політехніка»). До його структури входив архітектурно-будівельний відділ, а пізніше — радіотехнічний, метеорологічний, автоматизованих систем управління. Головною метою створення СПКБ було залучення студентів до практичного проектування.

Наприкінці 1950-х років створено мережу філій інституту. Для наближення навчального процесу та підготовки спеціалістів до виробничих потреб промислових регіонів філії ЛПІ відкривають у Дрогобичі (1959 р.), Тернополі (1960 р.), Івано-Франківську (1960 р.), Луцьку (1971 р.). Згодом філії виокремлюють у самостійні вищі навчальні заклади.

Отже, на початок 1970-х років інститут налічує 14 факультетів: енергетичний, електромеханічний, радіотехнічний, автоматики, електрофізичний, механіко-технологічний, механіко-машинобудівний, інженерно-

Скляні ізолятори

будівельний, хіміко-технологічний, технології органічних речовин, геодезичний, інженерно-економічний, а також вечірній та заочний (відкритий у 1956 р.), філію в Тернополі, загальнотехнічний факультет у Дрогобичі та Львівсько-Волинський факультет. У 1971 р. реорганізували інженерно-будівельний факультет, унаслідок чого утворився тепло-технічний, поновив діяльність архітектурний факультет.

Із 1961 р. інститут почав готувати спеціалістів для зарубіжних країн. У 1965 р. в ньому навчалося вже 211 осіб із 17 держав.

У грудні 1963 р. М. Г. Максимовича перевели на посаду ректора Львівського державного університету ім. І. Франка. Ректором ЛПІ став Григорій Денисенко (1919–1998) — політехнік, людина надзвичайно енергійна й дієва. Він запам'ятовується, як «Великий будівничий».

Для подальшого розгортання науково-дослідної роботи в 1958 р. створили нові дослідні лабораторії: автоматизації технологічних процесів у машинобудуванні, штучних дубителів і допоміжних продуктів для легкої промисловості, ливарного виробництва, скляних високовольтних ізоляторів. Спільними зусиллями кафедр органічної хімії й органічного синтезу, фізичної хімії та кафедри технології

Іноземні студенти Львівської політехніки

нафти і газу було створено комплексну проблемну лабораторію. У 1964 р. почали функціонувати дві науково-дослідні лабораторії: переробки і використання пластмас у народному господарстві; застосування вібраційної техніки в машинобудуванні та приладобудуванні. В 1966 р. введено в дію чотири галузеві лабораторії: електровимірального приладобудування й обробки інформації (керівник — професор Б. Й. Швецький); економіки й організації галузевої промисловості (професор В. Й. Бородкін); електробуріння (професор Т. П. Губенко); дослідження атмосферних впливів на геометрію вимірювання (професор М. К. Мигаль).

Зростання кількості студентів, збільшення числа спеціальностей вимагало розширення навчальних площ і приміщень наукової й соціальної сфери, тому керівництво ЛПІ взяло курс на формування нового навчального комплексу інституту. Його початок поклато спорудження в 1962 р. обладнаного сучасним устаткуванням корпусу № 8 — проблемної хімії (архітектор М. Микула). У 1963 р. ЛПІ передають будинок сільськогосподарського інституту (корпус № 3). За проектами СПКБ будується навчальний комплекс Політехніки. Так у 1965 р. здано в експлуатацію

Корпус № 8 проблемної хімії. Арх. М. Микула

навчальний корпус № 1 з актовим залом на 1000 місць, за активної участі архітекторів Р. Липки, А. Рудницького. У наступні роки почергово вступають у дію: 1971 р. — корпус № 4 з бібліотекою (П. Мар'єв); 1972 р. — корпус № 5 (М. Консулова, В. Голдовський, Г. Рахуба); корпус № 2 (І. Русанова) та в 1975 р. — комбінат харчування (І. Петришин, В. Кравцов). Це дало змогу в 1970-х роках перейти в інституті на ведення занять в одну зміну.

Значно допомогли зміцнити матеріально-технічну базу ЛПІ створені в інституті навчально-виробничі майстерні. Вони виготовляли прилади й пристрої для кабінетів і лабораторій. Було налагоджено виробництво унікальної електронно-виміральної апаратури високого класу точності власної конструкції. Зразки таких приладів демонстрували і відзначали нагородами на всесвітніх виставках у Брюсселі, Нью-Йорку, Празі, Марселі, на ВДНГ СРСР.

У 1971 р. Г. І. Денисенка призначили ректором Київського політехнічного інституту, а Політехніку очолив Михайло Гаврилюк (1932–2006). Він успішно продовжив зміцнювати та розвивати наукову та матеріально-технічну базу Львівського політехнічного інституту, який став визначним науковим центром. 14 загальносоюзних та 2 республіканські галузеві лабораторії виконували роботи у сферах приладобудування й машинобудування, хімії та хімічної технології, економіки та організації будівництва. У двох проблемних лабораторіях за п'ятьма науково-технічними програмами проводили наукові дослідження в галузі синтезу нових мономерів, а також біологічно активних сполук, фізико-хімічних основ і технології вирощування ниткоподібних монокристалів.

Р. Липка, доцент архітектурного факультету

Розвивалася соціальна сфера. В 1972 р. закінчили будівництво спального корпусу в спортивно-оздоровчому таборі «Політехнік-1» у м. Алушта, який почав працювати ще з 1956 р. Функціонували бази відпочинку для студентів і викладачів у с. Морському (Одеса) та с. Славському в Карпатах. Розбудовувалося й студентське містечко. До гуртожитків № 7 (1955 р.), № 9 (1956 р.), № 5 (1960 р.),

№ 3 (1964 р.), № 4, № 10 (1968 р.) долучились гуртожитки № 6 (1971 р.) і № 11 (1972 р.), що дало змогу розмістити понад 8 тис. студентів. Проекти цих об'єктів створювались у СПКБ. У 1970–1980-і роки при вмілому керівництві його тогочасного начальника В. Ляковської бюро отримало статус підрозділу з правами проектної організації. До скарбниці архітектурної неповторності м. Львова увійшли такі роботи СПКБ, як Палац спорту «Спартак» (нині — «Україна») по вул. Мельника, танцювально-концертний зал «Романтик» у парку ім. Б. Хмельницького, навчальний корпус з ідальною Академією мистецтв (вул. Кубійовича) та ін.

У 1970–1980-ті роки навчальна робота в інституті вдосконалювалася. 1975 року було запроваджено систему науково-дослідної діяльності студентів, проведення наукових студентських семінарів. У навчальному процесі широкого використання набули технічні засоби, швидкими темпами впроваджували обчислювальну техніку. У 1985–1986 н. р. ввели в навчання розділи із системи автоматизованого проектування (САПР). Вдосконалення зазнала й обов'язкова виробнича практика студентів, практиканти були безпосередніми учасниками виробничого процесу, вчилися керувати виробництвом. Велике значення в інституті надавали комп'ютеризації.

У 1980-х роках ЛПІ став потужним навчально-науковим та виробничим комплексом, який визначав науково-технічну політику регіону та безпосередньо впливав на її реалізацію. Випускники інституту працювали майже на всіх великих виробництвах України та Радянського Союзу. Тоді на 14 факультетах та у філіях ЛПІ навчалося близько 25 тис. студентів, готували фахівців із 50 спеціальностей. У 1986–1987 н. р. лекції читали 1412 викладачів, з яких 59 — доктори наук, професори, 752 — кандидати наук, доценти.

З 1988 р. в інституті функціонувало 72 базові кафедри; 65 науково-дослідних лабораторій, серед них — 18 галузевих.

Посилилась інтеграція вищої школи й виробництва. Провідні спеціалісти промисловості брали участь у різних видах навчальної діяльності. Наприкінці 1980-х років понад 60 відсотків дипломних проектів виконали на замовлення виробництв і організацій, близько половини проектів рекомендовані до впровадження. Це стало показником якісної підготовки студентів.

Наприкінці 1987 р. активізувалися давні демократичні традиції Львівської політехніки. Поступово впроваджувалася виборність керівного складу інституту (зокрема,

вибори проректора із заочного й вечірнього навчання). Дедалі впевненіше завойовувала свої позиції демократизація інститутського життя.

У грудні 1988 р. було створено Товариство української мови ім. Т. Шевченка (згодом «Просвіта»). Невдовзі на його базі створили осередок Народного руху України. Інститут поставив собі за мету відродити кращі традиції вищого навчального технічного закладу, утвердити державність України, демократичні засади в навчально-виховному процесі, готувати та виховувати висококваліфікованих фахівців і свідомих громадян, патріотів України.

Львівська політехніка як національний вищий навчальний заклад (1990–2008 рр.)

Починаючи з 1989 р., в Україні, зокрема в м. Львові, розпочалися бурхливі процеси демократизації суспільного життя. Не оминули вони й Львівський політехнічний інститут. На установчій конференції його співробітників та студентів приймають новий Статут навчального закладу, який 5 грудня 1990 р. зареєстровують у Міністерстві освіти УРСР. У ньому зазначалося, що ЛПІ є державним вищим навчальним і науковим закладом, одним із центрів інженерної освіти, науки та культури України.

На підставі Статуту 27 лютого 1991 р. конференція інституту вперше за останнє півстоліття демократичним шляхом обрала ректора. Ним став завідувач кафедри вищої математики, виходець із львівської школи статистичної фізики академіка І. Р. Юхновського, доктор фізико-математичних наук, професор Юрій Кирилович Рудавський (1947–2007). Під його керівництвом в інституті відбулося відродження національної вищої школи.

Сформовано новий ректорат та інші органи колективного врядування інституту, розроблено нову концепцію викладання гуманітарних та суспільно-політичних дисциплін, розгорнуто нормотворчу діяльність. Найважливіші ділянки роботи очолили проректори: В. М. Стряпан, С. А. Воронов, В. А. Павлиш, П. П. Костробій, С. В. Жерновий, Ю. М. Рашкевич, М. Й. Павликевич, І. Є. Лопатинський, Є. П. Пістун, В. В. Козик, А. Ф. Барвінський. Деканами факультетів стали: електроенергетичного — Г. М. Лисяк; електромеханічного — О. Ю. Лозинський; радіотехнічного — І. М. Прудіус; автоматики — до 1992 р. М. Г. Ковальчук, а з 1993 р. В. Б. Дудикевич; електрофізики — З. Ю. Готра; механіко-машинобудівного —

Хоругва Національного університету
«Львівська політехніка»

В. М. Палаш; механіко-технологічного — З. А. Стоцько; інженерно-будівельного — М. І. Стасюк; архітектурного — Б. С. Черкес; теплотехнічного — З. М. Теплох, геодезичного — до 1993 р. М. І. Кравцов, а з 1993 р. П. М. Зазуляк; хіміко-технологічного — Й. Й. Ятчишин; технології органічних речовин — В. В. Гумецький; інженерно-економічного — до 1995 р. С. В. Паранчук, а з 1995 р. О. Є. Кузьмін; вечірнього — Ю. Г. Гаршнев; заочного — В. М. Винник. Деканат з роботи з іноземними студентами очолює В. Ю. Гнип'юк.

*Ю. Рудавський,
професор, ректор
1991–2007 р.*

Почав функціонувати Міжгалузевий інститут підвищення кваліфікації та передпідготовки керівних працівників і спеціалістів народного господарства (директор А. Ф. Барвінський). Створено Інститут гуманітарної освіти (директор Л. Є. Дещинський), що об'єднує 5 кафедр: історії України, науки і техніки; філософії та культурології; соціології та політології; української мови; іноземних мов.

Значну культурну роботу проводить інститутське об'єднання «Просвіта» на чолі з Х. В. Бурштинською.

У 1991–1992 н. р. на 16 факультетах ЛПІ навчалися близько 16 тис. студентів, навчальний процес із 50 спеціальностей здійснювали 76 кафедр, на яких працювало 1597 викладачів, з них — 105 докторів і 1004 кандидати наук.

24 серпня 1991 р. Надзвичайна сесія Верховної Ради проголосила незалежність України, яку підтримано Всеукраїнським референдумом 1 грудня 1991 р. Розпочинається процес розбудови національної державності.

Успішно здійснюється перебудова навчального процесу для забезпечення сучасної високопрофесійної підготовки фахівців. З метою інтеграції в європейську систему освіти в інституті в 1992 р. вперше в Україні запроваджено ступеневу систему підготовки фахівців. Розроблено принципово нові освітньо-професійні програми та навчальні плани підготовки бакалаврів, спеціалістів і магістрів за взірцями кращих університетів світу технічного спрямування, а також концепції гуманітарної та фундаментальної підготовки.

Розроблено нову концепцію підготовки фахівців для потреб Збройних сил України, що передбачає вивчення фундаментальних, гуманітарних та загальнотехнічних дисциплін за такими самими навчальними програмами, як і для цивільних студентів. На підставі цієї концепції за постановою Кабінету Міністрів України від 19 серпня 1992 року № 490 створено Відділення військової підготовки Львівської політехніки.

З лютого 1992 р. інститут переводять на п'ятиденний тиждень аудиторних занять для студентів стаціонарної форми навчання. Створено факультети комп'ютерної техніки та інформаційних технологій (декан — М. В. Лобур), прикладної математики (декан — М. І. Худий) та факультет довузівської підготовки (декан — Р. Я. Лівша), основним завданням якого є забезпечення якісної підготовки молоді до вступу в інститут. Відроджено Першу

академічну гімназію при Львівській політехніці (директор В. Л. Старчевський).

У вищому навчальному закладі традиційно розвиваються фундаментальні дослідження в галузі фізики, електротехніки, радіотехніки, електроніки, приладобудування, електромеханіки, будівництва, архітектури, механіки, хімії та хімічних технологій, геодезії та математичних наук. Наукові дослідження провадять у підрозділах Науково-дослідної частини (НДЧ), яка об'єднує науково-дослідний і конструкторський інститут електронно-виміральної техніки (НДКІ ЕЛВІТ), спеціальне конструкторське бюро електромеханічних систем (СКБ ЕМС), два науково-дослідних відділи радіотехнічних систем і напівпровідникових сенсорів, 12 галузевих і 69 науково-дослідних лабораторій.

Науковці Львівської політехніки здобувають широке визнання: 25 учених обрано дійсними членами галузевих академій наук України, 57 стають членами експертних рад Міносвіти України; 11 — членами експертних рад ВАК України. Створено 5 спеціалізованих вчених рад із захисту докторських дисертацій за 13 спеціальностями ВАК та 12 рад із захисту кандидатських дисертацій за 28 спеціальностями ВАК, що охоплюють 84 відсотки інженерних спеціальностей.

Рота почесної варти

Упродовж 1991–1999 рр. почесні звання заслужених діячів науки та техніки України присуджують одинадцять вченим: Ф. Є. Клименку — д. т. н., професору (1991 р.); Є. М. Мокрому — д. х. н., професору (1992 р.); З. Ю. Готрі — д. т. н., професору (1992 р.); С. А. Воронову — д. х. н., професору (1994 р.); К. М. Русинко — д. т. н., професору (1994 р.); Й. М. Петровичу — д. е. н., професору (1994 р.); В. Т. Яворському — д. х. н., професору (1994 р.); Ю. К. Рудавському — д. ф.-м. н., професору (1995 р.); А. Л. Островському — д. т. н., професору (1995 р.); Ю. К. Руданському — д. ф.-м. н., професору (1997 р.); Л. Є. Дещинському — д. і. н., професору (1998 р.) Почесне звання «Заслужений винахідник України» отримує В. Б. Дудикевич — д. т. н., професор (1994 р.), а «Заслужений діяч народної освіти України» А. М. Рудницький — д. арх. н., професор (1994 р.) та О. Є. Кузьмін — д. е. н., професор (1999 р.).

Створено 10 навчально-науково-виробничих комплексів з технікумами, училищами, підприємствами, установами та організаціями Західної України. Запроваджено системну підготовку фахівців за інтегрованими навчальними планами.

Практичні заняття студентів веде доцент Г. Васків

Налагоджено міжнародні зв'язки. Укладаються комплексні угоди про співпрацю з вищими навчальними закладами Польщі (Жешувська та Шльонська політехніки), Англії (Ковентрі), США (технічні вищі навчальні заклади у штатах Нью-Джерсі та Вірджинії), Німеччини (технічна школа Цвіккау). Упорядковано відносини з технічними вищими навчальними закладами Варшави, Кракова, Вроцлава (Польща), Льменана (Німеччина), Монреаля, Ватерлоо (Канада), Ніша (Югославія), фірмами з Канади, Німеччини, Болгарії, Польщі та інших країн. У рамках реалізації цих угод упродовж 1991 та середини 1992 р. за кордоном побувало 235 співробітників інституту та понад 70 осіб відвідали Львівську політехніку в складі делегацій і груп. Налагоджено підготовку іноземних студентів на комерційній основі.

Пам'ятник гетьману П. Сагайдачному в корпусі Військового інституту

Львівську політехніку приймають до складу Альянсу університетів за демократію, який об'єднує 69 вищих шкіл США, Центральної та Східної Європи.

Вперше в Україні в Львівській політехніці реалізуються нові форми організації участі студентів у житті навчального закладу. У березні 1993 р. на конференції студентів інституту створено органи студентського самоврядування — Колегію студентів інституту, факультетів та студентські ради гуртожитків. Головою Колегії студентів інституту обирають заступника голови студентського профкому О. Жука.

З метою організації взаємозв'язків із підприємствами, створення умов для інтеграції навчання, науки та виробництва та допомоги випускникам у працевлаштуванні вперше в Україні серед технічних вищих навчальних закладів у квітні 1993 р. в інституті організовують відділ працевлаштування (начальник — О. І. Логуш).

У середині 1993 р. Львівська політехніка на підставі рішень Міжгалузевої акредитаційної комісії від 17 червня 1993 р. та колегії Міністерства освіти України від 23 червня 1993 р. № 13/2 отримує найвищий — четвертий рівень акредитації, а згідно з наказом Міносвіти № 318 від 26 серпня 1993 р. на підставі постанови Кабінету Міністрів України за № 646 від 13 серпня 1993 р. на базі Львівського політехнічного інституту створено **Державний університет «Львівська політехніка»**.

Упродовж 1993–1998 рр. здійснюється велика організаційна робота з адаптації Львівської політехніки до умов ринкової економіки: реорганізовано два факультети (економіки та менеджменту, машинобудування та автомобільної техніки), створено 9 нових кафедр, Центр професійної орієнтації, а також нові структурні підрозділи: Термінологічний комітет, видавництво, Лабораторію управління вищим навчальним закладом, вузол зв'язку з Інтернетом, бізнес-інкубатор, технопарк.

З 1995 р. відроджуються славні традиції Львівської політехніки. Почесним професором Державного університету «Львівська політехніка» стає Микола Буцько — кандидат фізико-математичних наук, доцент, а доктором Honoris Causa — Мартін Кубелік — професор Віденського та Празького технічних університетів. Після цього статус почесного професора Політехніки отримали ще 8, а доктора Honoris Causa — 16 осіб.

Фахівців в університеті готують за ступеневою системою освіти. Вперше серед технічних вищих навчальних закладів України здійснено повний цикл підготовки бакалаврів, перший випуск яких відбувся в 1995–1996 н. р. У наступному році — перший випуск магістрів та інженерів.

Наказом Міністерства освіти і науки України Львівська політехніка призначена базовим вищим навчальним закладом зі створення комп'ютерної мережі закладів освіти в Західному регіоні України.

Військове відділення, згідно з постановою Кабінету Міністрів України № 1410 від 15 грудня 1997 р. реорганізується у Військовий інститут при Національному університеті «Львівська політехніка». Начальником Військового інституту призначено начальника військового відділення, кандидата історичних наук, полковника Б. А. Катеринчука. В інституті навчається близько 1800 курсантів за 13 спеціальностями. У 1997 р. здійснено

Підписання Міжнародної угоди про співпрацю

перший випуск бакалаврів військового відділення за напрямками «Інженерна механіка» та «Геодезія».

Львівська політехніка стає регіональним центром підвищення кваліфікації з методики викладання іноземних мов у технічних вищих навчальних закладах та технічного перекладу. Упродовж 1995–1998 рр. в університеті реалізовано один із найбільших в Україні (близько 1 млн 100 тис. доларів США) проект за програмою TEMPUS/TACIS.

Успішно функціонує система управління якістю підготовки фахівців. У її основу покладені концепції професійної орієнтації, довузівської та фундаментальної підготовки молоді, гуманізації та гуманітаризації освіти, комп'ютеризації усіх видів і форм навчального процесу, працевлаштування та інтеграції навчання, науки й виробництва, модульного контролю за оцінюванням знань та визначення рейтингу студентів. Упродовж 1998–2002 рр. кількість робіт, відзначених Державними екзаменаційними комісіями як такі, що мають наукову або практичну цінність, зростає із 77 до 88 відсотків; рекомендованих до впровадження у виробництво — із 47 до 66 відсотків; виконаних на замовлення підприємств, організацій, установ — із 54 до 75 відсотків; із застосуванням ПЕОМ — із 87 до 95 відсотків.

Розроблено Комплексну програму підготовки наукових і науково-педагогічних кадрів. Упродовж 1998–2002 рр.

працівники, докторанти та аспіранти університету захистили 40 докторських та 215 кандидатських дисертацій, з них 88 відсотків — випускники аспірантури. Успішно функціонують 15 спеціалізованих рад для захисту докторських і кандидатських дисертацій, які охоплюють 41 наукову спеціальність.

Із 1998 по 2002 р. в університеті ліцензовано 8 нових напрямів підготовки (зокрема «Філологія», «Фармація», «Біотехнологія», «Мистецтво», «Культура», «Соціологія», «Видавничо-поліграфічна справа», «Прикладна фізика») та 16 нових спеціальностей, відкрито 63 спеціалізації з урахуванням нових досягнень науки і техніки та актуальних потреб ринку праці. Розпочато процес становлення Львівської політехніки як університету

світового стандарту, в якому поєднуються фундаментальні, гуманітарні та технологічні напрями підготовки фахівців з глибокими науковими дослідженнями.

30 жовтня 2000 р., зважаючи на загальнодержавне й міжнародне визнання результатів діяльності та вагомий внесок у розвиток національної вищої освіти й науки, Указом Президента України «Про надання деяким вищим навчальним закладам статусу національних» № 1059/2000 від 11 вересня 2000 р. Державному університету «Львівська політехніка» надано статус **національного вищого навчального закладу**.

Починаючи з вересня 2001 р., на підставі ухвали Вченої ради університету реорганізовано структуру Львівської політехніки, що стає важливим кроком у поліпшенні якості підготовки фахівців, забезпеченні їх мобільності. Замість 16 факультетів утворено 12 навчально-наукових інститутів.

Нині до структури Національного університету «Львівська політехніка» входить 16 інститутів (12 навчально-наукових, Інститут дистанційного навчання, Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою, Львівський військовий орден Червоної Зірки інститут Сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного, Інститут післядипломної освіти), два коледжі (технічний та техніко-економічний), науково-дослідна частина, науково-технічна бібліотека (біля 2 млн найменувань), поліграфічне

Ю. Рудавський з Міністром освіти Польщі А. Вишневським, 1990-ті роки

Вручення Honoris Causa Ю. Єханурову

Освячення церкви у Військовому інституті

видавництво, проектно-конструкторське об'єднання «Політехніка», бізнес-інкубатор, технопарк, музей, народний дім «Просвіта», 3 спортивно-оздоровчих табори: в Карпатах (с. Славсько) та на Чорному морі (с. Морське та м. Алушта).

Львівська політехніка — це також 32 навчально-лабораторних корпуси, дві гімназії (у Львові та Сокалі), 4 навчально-консультаційні центри у 4 областях України, геодезичний полігон у Бережанах, астрономо-геодезична лабораторія у Шацьку, 15 гуртожитків, студентська поліклініка, лікарня та санаторій-профілакторій.

Сьогодні в університеті навчаються понад 31 тисяча студентів і курсантів за 30 галузями знань, 60 бакалаврськими напрямками та 107 спеціальностями, з них — 90 магістерського рівня.

Навчальний процес в університеті забезпечує професорсько-викладацький штат чисельністю понад 1800 осіб, з них понад 200 докторів наук, професорів та 1000 кандидатів наук, доцентів.

Роман Шухевич,
головнокомандуючий УПА

Стела «Борцям за волю України»
у вестибулі головного корпусу

Протягом 2000–2008 рр. нагороджено державними нагородами «За заслуги» III ступеня професорів Національного університету «Львівська політехніка» А. Л. Островського та Б. І. Стадника; почесними званнями «Заслужений діяч науки і техніки» — професорів О. Ю. Лозинського, О. І. Мороза, В. А. Осадчука, В. А. Павлиша, Й. Й. Ятчишина, Державними преміями України в галузі архітектури нагороджено З. Я. Бляхарського, Р. З. Стоцька, а Держпремією у галузі науки і техніки — Л. І. Закалик.

Структура навчальних програм, зміст та наповнення навчальних дисциплін зорієнтовані на сучасні загальносвітлові тенденції розвитку, які полягають у посиленні процесу глобалізації економіки, взаємозв'язку і взаємозалежності держав світу та потребу формування таких умов, які

б дали змогу індивідуального розвитку особи, що навчається, її самореалізації в сучасному швидкозмінному світі, знаходження свого місця на ринку праці.

Новий етап розвитку системи освіти у Львівській політехніці пов'язаний з інтеграцією в європейський освітній простір та приєднанням України до країн — учасниць Болонського процесу. Починаючи з 2004 р. Львівська політехніка одна з найперших в державі впроваджує кредитно-модульну систему організації навчального процесу, метою якої є вироблення і впровадження

нових принципів організації навчального процесу щодо розширення можливості студентів у виборі змісту програми навчання, забезпечення гнучкості в системі підготовки фахівців для їхньої адаптації до швидкозмінних вимог національного та міжнародного ринків праці, стимулювання студентів і науково-педагогічних працівників у досягненні високої якості підготовки фахівців з вищою освітою та

Степан Бандера,
голова проводу ОУН

підвищення престижу української вищої школи на світовому рівні.

Впровадження кредитно-модульної системи дало можливість студентам Львівської політехніки окремі дисципліни вивчати в університетах Польщі, Німеччини, Австрії, Великобританії та інших країнах Європи.

Після передчасної смерті світлої пам'яті ректора проф. Ю. К. Рудавського в квітні 2007 р. ректором Національного університету «Львівська політехніка» було обрано професора Юрія Ярославовича Бобала — випускника Львівської політехніки. Свою працю в політехніці Ю. Я. Бобало почав у 1973 р. з посади завідувача навчальної лабораторії кафедри і пройшов шлях асистента, аспіранта, доцента, професора кафедри, проректора з наукової роботи та першого проректора Національного університету «Львівська політехніка». Протягом роботи у Політехніці він був нагороджений рядом державних нагород і отримав почесне звання «Заслужений працівник освіти України», є автором понад 130 наукових праць, серед яких три монографії, три навчальні посібники та один підручник. Під його керівництвом було створено наукову школу і захищено ряд кандидатських дисертацій.

За результатами інтегрованого рейтингу вищих навчальних закладів України Львівська політехніка останні роки поспіль входить до десятки найкращих вітчизняних вищих навчальних закладів та виборює почесне друге місце серед технічних вищих навчальних закладів України.

Сьогодні розвиток Львівської політехніки спрямований на забезпечення високої якості освіти, престижу університету і його випускників, поліпшення кадрового, методичного та інформаційного забезпечення навчального процесу, інтеграцію у міжнародний науковий простір,

Інавгурація ректора Юрія Бобала, 2007 р.

максимальне зближення фундаментальної науки та вищої освіти, підвищення економічної ефективності прикладних досліджень і розробок.

*Автори статті
Олександр Жук та Роман Зінкевич*

*Колар (церемоніальний ланцюг) ректора
Національного університету «Львівська політехніка»*

РЕКТОРИ ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ

Флоріан ШИНДЛЕР

Директор у 1844–1848 роках.

Австрієць з Галичини. Випускник Віденської політехніки. Із 1844 по 1848 рік очолював створену Технічну академію. Професор, доктор філософії.

Александр РАЙЗІНґЕР

Математик

Директор у 1851–1871 роках.

У 1844–1847 професор математики Львівської політехніки. Викладав мінералогію. До 1856 — також очолював Реальну школу. Тимчасово виконував обов'язки директора Політехніки (1849–1851). Керував відбудовою зруйнованого в 1848 р. приміщення Політехніки на вул. Вірменській.

Був одним із співзасновників Технічного товариства у Львові.

Фелікс СТЖЕЛЕЦЬКИЙ

Фізик

1823–1883

Ректор у 1872–1874 роках.

Народився у Гоleshові Мілецького повіту. Закінчив гімназію у м. Тарнові (1842). У 1842–1848 рр. вивчав право, фізику та математику у Віденському та Львівському університетах. У 1849 отримав науковий ступінь доктора наук. У 1849–1855 рр. працював викладачем у II Львівській гімназії. З 1856 — професор Політехніки.

Дійсний член Галицького господарського товариства, кореспондент Наукового товариства у Кракові й Товариства точних наук у Парижі. Дійсний член Академії наук у Кракові.

Похований у Львові.

Ян ФРАНКЕ

Механік

1846–1918

Ректор у 1874–1875, 1880–1881, 1890–1891 роках.

Народився у Львові. Навчався у Львівській (1864–1866) та Віденській політехніках (1866–1869). Вивчав математику в Цюріху та Парижі (1869–1870). Викладав механіку у Вищій рільничій школі в Дублянах. Із 1871 р. — асистент відділу механіки і теорії машин Львівської технічної академії, професор. Неодноразово виконував обов'язки ректора. Керівник кафедри механіки та теорії машин (1871–1892). Виконував також обов'язки крайового інспектора реальних і промислових шкіл Львова.

Був засновником 10 реальних шкіл, зокрема державної Промислової школи у Львові та різного типу промислових шкіл у Бучачі, Ярославі, Сулковичах, Тернополі, Станиславові (Івано-Франківськ).

Був членом Польської академії наук. Доктор Honoris Causa Львівської політехніки, нагороджений високими австрійськими відзнаками.

Наукові праці з галузі машинобудування та історії точних наук.

Помер у Львові.

Кароль МАШКОВСЬКИЙ

Професор нарисної геометрії

?–1885 р.

Ректор у 1875–1876 роках.

Учасник польського Січневого повстання 1863 р. У 1870 — асистент відділу нарисної геометрії, з 1876 — професор, ректор Політехніки.

Один із засновників Товариства дипломованих техніків (з 1878 — Політехнічне товариство).

Автор трьох підручників з курсу нарисної геометрії.

Август ФРОЙНД

Хімік-органік

1815–1892

Ректор у 1876–1877, 1882–1883, 1889–1890 роках.

Народився на теренах Краківщини. Був першим (1873–1892) керівником відділу загальної та аналітичної хімії. Доктор філософії, професор загальної хімії. Неодноразово обирався деканом, тричі був ректором.

Очоловав екзаменаційну комісію другого державного екзамену на відділі Технічної хімії, був членом екзаменаційної комісії для кандидатів на вчителів для середніх шкіл.

Помер у Львові.

Юліан ЗАХАРІЄВИЧ

Архітектор

1837–1898

Ректор у 1877–1878, 1881–1882 роках.

Народився у Львові (за походженням вірменин). Після закінчення гімназії та Політехніки (відділ будівництва) завершив навчання у Віденській політехніці, де одночасно брав участь у реставрації кафедрального собору Святого Стефана.

Працював залізничним інженером у Генеральній дирекції залізниць у Відні, згодом — директор (до 1870) залізниці Карла-Людвіга (лінія Відень–Краків–Чернівці–Яси).

У 1871 р. запрошений очолити кафедру архітектури у Львівській політехніці. У тому ж році здобув тут науковий ступінь професора. Займав посаду декана (1872/73, 1876/77, 1880/81). Двічі був обраний ректором.

Автор проекту і керівник будівельних робіт головного та хімічного корпусів Львівської політехніки, Галицької ошадкаси, водонапірної вежі на Крайовій виставці, монастирського комплексу францисканок. Займався відновленням архітектурних пам'яток Львова (храми Іоанна Хрестителя та Марії Сніжної). У м. Чернівцях збудував синагогу, провадив архітектурні роботи у Вільнюсі.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Владислав ЗАЯНЧКОВСЬКИЙ

Математик

1837–1898

Ректор у 1878–1879, 1885–1886 роках.

Народився у Стжижові. Закінчив гімназію у Жешуві та Кракові, вивчав фізику і математику в Ягеллонському університеті. З 1861 р. — доктор наук, професор університетів в Геттингені, Берліні та Відні (1864–1872). З 1862 — доктор математики в Ягеллонському університеті. Професор математики Львівської політехніки, декан інженерного відділу (1872–1874), будівельного відділу (1878–1880). Двічі обирався ректором.

Був членом багатьох наукових, освітніх та громадських товариств.

Автор 14 наукових праць із царини математики, чотирьох ґрунтовних підручників. Опрацював історію Політехніки (1894) — до 50-літнього ювілею.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Юліан МЕДВЕДСЬКИЙ

Геолог і мінералог

1845–1918

Ректор у 1879–1880, 1884–1885, 1887–1888 роках.

Народився у Перемишлі, де його батько був радником магістрату. Закінчив гімназію, Віденський університет (1864–1872). Доктор філософії, геолог Геологічного закладу у Відні, з 1873 — професор. Перший керівник кафедри мінералогії та геології у Львівській політехніці. Двічі виконував обов'язки декана відділу технічної хімії. На всіх відділах Академії читав обов'язковий курс із мінералогії, петрографії та геології.

Тричі обирався ректором Політехніки (перший ректор-українець). Дійсний член багатьох наукових товариств Польщі, Росії, член Наукового товариства ім. Шевченка (останньому записав свою цінну велику бібліотеку та наукові збірки).

Науковий доробок Юліана Медведського складають близько 50 публікацій, присвячених геології та мінералогії, петрографії Калусько-Стебницьких родовищ і Трускавця.

За наукові досягнення у 1873 нагороджений Золотою медаллю на Віденській міжнародній виставці та високими урядовими відзнаками Австрії. У 1908 році отримав звання почесного професора.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Юліюш БИКОВСЬКИЙ

Професор, інженер

1844–1915

Ректор у 1883–1884 роках.

Народився у Савричині Сокальського повіту. Закінчив Львівську реальну школу (1861), Політехніку (1861–1867), продовжував навчання у Віденській політехніці (1868–1869). Учасник Січневого повстання 1863 року. У 1869–1873 роках працював залізничним інженером на лінії Станіславів–Чернівці. Був інженером Львівських залізничних майстерень. Заступник професора відділу механічних технологій у Політехніці. З 1877 р. — професор.

Автор підручника механічних технологій (1896).

Помер у Львові.

Богдан МАРИНЯК

Професор машинобудування, винахідник

1844–1912

Ректор у 1886–1887 роках.

Народився у с. Розджаловичі в Галичині (тепер — село Роздільне Самбірського р-ну), українець. Навчався у реальній школі в Самборі та Львові. У 1866 р. вступив до Політехніки у Львові, у 1870 перевівся до Віденської технічної академії, де закінчив факультет машинобудування і працював асистентом, відзначався великими здібностями до винахідництва. У 1873 р. призначений асистентом кафедри нарисної геометрії Львівської політехніки. Далі вдосконалював теоретичні студії у Берлінській промисловій академії, працював у закладі будівництва корабельних машин у Бельгії (під керівництвом конструктора Краффта). Подорожі з науковою метою по Бельгії, Голландії, Франції, Швейцарії, Баварії сприяли вдосконаленню практичної підготовки конструктора заводів машинобудування.

1876 р. призначений професором і завідувачем кафедри машинобудування у Львівській політехніці. У 1886–1887 навчальному році — ректор, згодом неодноразово обирався деканом факультету машинобудування.

36 років працював на ниві конструювання машин, підготував чималий загін інженерних фахівців. Був куратором та з 1894 р. — почесним членом студентського товариства «Братня поміч». Для вшанування пам'яті першого конструктора було створено фонд імені Богдана Мариняка, з якого щорічно виплачували певний відсоток як нагороду слухачам факультету машинобудування, що відзначилися конструкторськими нахилами.

Помер у Львові.

Домінік ЗБРОЖЕК

Інженер-геодезист

1832–1889

Ректор у 1888–1889 роках.

Народився у Самборі, де закінчив гімназію (за походженням — чех). Навчався у Львівській (1851–1857) та Віденській (1857–1859) політехніках; у 1859–1869 роках — у Празі. З 1871 — професор геодезії та вищої математики.

Був організатором створення астрономічної обсерваторії, згодом — і метеорологічної станції. З 1874 р. керував бібліотекою. У 1878–1880 — декан інженерного відділу машинобудування. В 1878–1883 — посол Галицького сейму. У 1880–1881 рр. здійснив докладну нівеляцію території Львова.

Помер у Самборі.

Густав БІЗАНЦ

Будівничий, архітектор

1848–1925

Ректор у 1898–1899 роках.

Народився у Кавчикоцці. Навчався у Віденській академії, у 1873 р. завершив навчання у Львівській політехніці. Працював архітектором, здобув кілька нагород на конкурсах (проекти каплиці у Брюховичах, церкви в с. Задурові, Промислової школи у Львові).

Протягом 1873–1876 рр. керував будівництвом нової споруди Політехніки (під керівництвом Ю. Захарієвича).

Наукову працю розпочав у 1873 р. як асистент будівельної кафедри, з 1876 р. — заступник професора і керівник кафедри будівельних конструкцій. Читав курс інженерного будівництва і залізнично-будівельного. Професор з 1878 р. Обирався деканом відділу будівництва у 1883–1885 та в 1887–1889 роках. Після зміни назви відділу будівництва на архітектурний п'ятиразово був деканом останнього (1895–1903).

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Кароль СКІБІНСЬКИЙ

Інженер-залізничник

1849–1922

Ректор у 1891–1892 роках.

Народився у Кам'янці-Подільському. Закінчив реальну школу у Львові (1860–1866), два роки навчався у Політехніці, а з 1871 р. продовжив навчання на інженерному відділенні Віденської політехніки. У 1871 працював на центральній Моравсько-Шльонській залізниці, згодом — у конструкторському бюро мостів та залізниці архикнязя Рудольфа. У 1872 р. запрошений до опрацювання проекту та будівництва частини цієї залізниці в Каринтії. 1875 року працював на будівництві залізниці в Альпах (секція Тарвос), водночас проектував трасу Велс–Кірхдорф у Верхній Австрії. У 1879–1880 роках обіймав посаду асистента кафедри нарисної геометрії Політехніки. З 1880 р. — доцент нарисної статки та будівельної механіки (і теорії мостів). У 1883/84 — заступник професора нарисної геометрії, у 1884–1888 рр. — доцент, почесний доктор та професор будівельної механіки, нарисної статки й теорії мостів. З 1888 року професор інженерних наук та будівництва (дороги, залізниці, тунелі). Багаторічний декан інженерного відділу.

З 1921 — доктор Honoris Causa. Керівник проектного бюро та директор громадських робіт.

Автор кількох підручників. Член наукових товариств.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Юзеф РІХТЕР

Інженер-гідротехнік

1843–1917

Ректор у 1892–1893, 1899–1900 роках.

Народився у Кракові. Закінчив реальну гімназію у Варшаві, Високу технічну школу в Цюріху. Інженер сухопутного та водного будівництва. До 1867 р. працював при будівництві залізниці в Польщі, до 1873 — в Угорщині та Семиграді. З 1874 р. — професор Львівської політехніки; у 1880–1884, 1886–1888 роках — декан інженерного відділу. Двічі був ректором.

Помер у Ланцуті.

Плацид ДЗІВІНСЬКИЙ

Математик

1851–1936

Ректор у 1893–1894 роках.

Народився у Пенковичах Збараського повіту. У 1869 р. закінчив вищу гімназію у Тернополі. Протягом 1869–1874 років навчався на філософському відділі Львівського університету й технічному відділі Політехніки, де протягом 1874–1877 рр. був асистентом кафедри геодезії. З 1875 р. — доктор Львівського університету.

У 1882–1884 продовжував навчання у Берлінському університеті. З 1884 р. — викладач у реальній школі Львова та водночас викладач математики у Львівській політехніці. З 1886 — доцент математики, професор, декан відділу будівництва; у 1891/92 — декан відділу технічної хімії, потім ректор Політехніки й водночас доцент нарисної геометрії у Крайовій та лісогосподарській школі, керівник обсерваторії та метеорологічної станції Політехніки. У 1926-му отримав звання почесного професора. Був редактором «Czasopisma Technicznego» (1889–1894), у науковому доробку вченого 20 оригінальних праць.

Помер у Львові.

Максиміліян ТУЛЛЕ

Інженер — будівельник мостів

1853–1939

Ректор у 1894–1895, 1910–1911 роках.

Народився у Львові. У 1871 закінчив гімназію ім. Франца Йосифа. Навчався у Львівській та Віденській політехніках. Працював на залізниці у Львові, Станиславові (Івано-Франківськ), на будівництві мосту через річку Серет (у Румунії), у відділі мостів Львівської дирекції. У 1878 р. отримав ступінь інженера та доцента Політехніки, з 1893 — професор будівництва мостів та статички будівництва. Неодноразовий декан відділу інженерії 1891–1900. З 1902 р. — доктор Празької політехніки. У 1884–1889 рр. редактор «Czasopisma Technicznego».

Після Першої світової війни — співорганізатор Варшавської політехніки, у 1920 р. — співзасновник і президент Академії технічних наук у Варшаві, дійсний член Наукового товариства ім. Шевченка у Львові. У 1925 р. отримав звання почесного професора. З 1929 р. — доктор Honoris Causa Варшавської політехніки, дійсний член багатьох наукових товариств.

Науковий доробок — 22 підручники (33 видання). Співавтор польського Будівельного словника.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Броніслав ПАВЛЕВСЬКИЙ

Хімік

1852–1917

Ректор у 1895–1896, 1909–1910 роках.

Народився у Волові Полоцької землі. Гімназію закінчив у Варшаві, де в університеті вивчав хімію. У 1876 — кандидат наук. У 1877–1879 рр. — був асистентом загальної хімії Рільничо-лісового інституту в Пулавах, у 1879–1881 — асистентом технічної хімії Варшавського університету. У зв'язку із російщенням навчального процесу в Польщі переїхав до Львова, де у 1881–1882 рр. був асистентом відділу хімічної технології Політехніки. У 1882 р. — доцент і керівник кафедри, з 1885 р. — професор.

Протягом 1883–1891 рр. керував дослідною станцією нафти. Неодноразово був обраний деканом відділу технічної хімії, двічі — ректором.

Професор Павлевський був талановитим ученим, автором багатьох наукових праць. Однією з галузей його зацікавлень була геолого-гірнична, зокрема він працював над методами розробки штучного вугілля. Читав курси хімічної технології (неорганічних та органічних сполук). Науковий доробок його стосується також і технології переробки природних матеріалів (дерева, воску, кераміки та ін.).

Б. Павлевський був дійсним членом багатьох наукових товариств. Зробив важливий вклад у видання Каталогу польської науково-технічної літератури (у співпраці з Лондонським «International catalogue of Scientific literature»).

Мечислав ЛАЗАРСЬКИЙ

Професор нарисної геометрії

Ректор у 1896–1897 роках.

Доктор філософії Ягеллонського університету. Інженер політехніки в Карлсруе. Професор нарисної геометрії на кафедрі технічної хімії у Львівській політехніці (1886–1911).

Перший декан (1894/95 р.) архітектурного відділу.

Роман ГОСТКОВСЬКИЙ

Інженер-залізничник

1837–1912

Ректор у 1897–1898 роках.

Народився у Тишиці біля Седльця. Закінчив реальну школу та Віденську політехніку. У 1860–1865 рр. працював на південній залізниці у Відні, у 1865–1872 — на залізниці Львів–Чернівці–Яси. У 1872–1884 рр. — відповідальний за рух на залізниці ерцгерцога Альберта у Львові. З 1884 — доцент залізничного відділу, радник дирекції Віденської державної залізниці. У 1890–1908 рр. — професор Політехніки.

Критично ставився до проектів космічних мандрівок (1900). У 1877–1884 рр. був першим керівником Львівського політехнічного товариства, де виголосив 43 доповіді, зокрема (у 1877) про телефонний зв'язок. 1881-го організував телефонічний концерт між Львовом та Жовквою. Автор оригінальних публікацій чеською, німецькою, російською, англійською, польською мовами.

1900 р. його ім'ям названо професійну школу в Соснові.

Помер у Львові.

Стефан НЕМЕНТОВСЬКИЙ

Хімік

1866–1925

Ректор у 1900–1901, 1908–1909 роках.

Народився у Жовкві на Львівщині. Навчався у Львові, Берліні, Монако.

У 1887 — доктор на відділі загальної хімії. Із 1892 р. — керівник кафедри загальної та аналітичної хімії у Політехніці. Один із членів-засновників Академії технічних наук у Варшаві, керівник Польського наукового математично-природничого товариства у Львові та президент Товариства природознавців ім. Коперника у Львові.

Помер у Варшаві.

Роман ДЗЕСЛАВСЬКИЙ

Професор електроніки

1863–1927

Ректор у 1901–1902 роках.

Народився у Тарнові. Закінчив реальну школу в Ярославі, навчався на відділі машинобудування Політехніки. У 1883 отримав диплом інженера. У 1882–1884 працював асистентом кафедри геодезії. Водночас відбув будівельну практику. Відмовившись від посади асистента, отримав стипендію Крайового відділу на подальше навчання за кордоном (1884–1886). Навчався у Гірничій академії та Берлінській політехніці, був асистентом професора електротехніки і механіки. Працював у промислових закладах Берліна та інших міст Німеччини, Швейцарії; згодом у Львові. У 1887–1889 рр. відбув військову службу в австрійському морському флоті, працював інженером на машинобудівному підприємстві.

У 1891 р. запрошений професором електротехніки у Львівську політехніку. Був першим професором-електротехніком на території Польщі. 33 роки викладав загальну електротехніку на відділі машинобудування, ректор, декан відділу (1905–1906 рр.). Створив першу електротехнічну лабораторію та відділ електротехніки на машинобудівному факультеті. Був чудовим викладачем.

Тадеуш ФІДЛЕР

Професор теорії теплотехнічного машинобудування

1858–1933

Ректор у 1902–1903, 1911–1912 роках.

Народився у Санокі. В 1876 закінчив Львівську реальну школу. Навчався на хімічному відділі Політехніки, згодом закінчив механічний відділ. Асистент кафедри механічних технологій. З 1883 р. — інженер-механік австрійського морського флоту. У 1892 запрошений на посаду професора в Політехніку. З 1894 р. — керівник кафедри теорії і будови машин у Берліні (де перед тим пройшов математичний курс).

У 1896/97 — декан, ректор Львівської політехніки. У 1898 р. заснував Механічно-дослідну станцію, якою керував 25 років.

У 1907 р. організував калориметричну лабораторію (остання згодом стала основою майбутньої машинобудівної лабораторії), яку опоряджував із 1913 по 1925 рік.

Професор Фідлер був одним із піонерів будівництва новітніх наукових лабораторій та закладів.

Автор численних наукових публікацій, підручників. Член багатьох наукових товариств; редагував «Czasopismo techniczne». У 1928 р. отримав титул професора почесного. Був прекрасним лектором, громадським діячем.

Помер у Мосьцицях.

Станіслав КЕМПІНСЬКИЙ

Математик

1867–1908

Ректор у 1903–1904 роках.

Народився у Бохні. У 1885 закінчив гімназію у Кракові. Упродовж 1885–1889 рр. вивчав математику, фізику, астрономію в Ягеллонському університеті, був доктором. Згодом удосконалювався у Геттінгені. З 1890 р. — доктор філософії. З 1892 — доцент кафедри математики в Ягеллонському університеті, з 1896 — професор. Починаючи із 1898 р. працював на кафедрі математики Львівської політехніки, чотири рази був деканом. Викладач Львівського університету.

Автор підручників і наукових публікацій. Помер у Закопаному.

Леон СИРОЧИНСЬКИЙ

1844–1921

Ректор у 1904–1905 роках.

Народився у Сітковичах Липовецького повіту в Україні. Закінчив гімназію у Києві. Протягом 1861–1863 вивчав медицину. Учасник повстання 1863 року. У 1864 році був арештований та висланий до Австрії, звідти виїхав до Бельгії. Протягом 1865–1869 вивчав гірництво, у 1869–1871 працював у бельгійських шахтах. У 1871–1873 інспектор залізниць у Голландії. У 1873–1877 директор шахти бурого вугілля у Нижньому Граді в Галичині (в Євстахія Сангушки). Тут зумів ліквідувати пожежу і вибух газу в шахті. У 1877–1897 гірничий інженер Крайового відділу у Львові, у 1891–1897 доцент загального гірництва (гірництва, нафти та воску) у Політехніці.

Протягом 1897–1917 професор, керівник кафедри гірництва, у 1915–1919 викладач техніки буріння глибоких свердловин та експлуатації нафтових родовищ.

Куратор Школи гірництва в Бориславі, член Міжнародного товариства інженерів і техніків у Відні, doctor Honoris Causa у Кракові, член різноманітних професійних і громадських товариств.

Автор численних наукових публікацій.

Помер у Львові.

Северин ВІДТ

Інженер-геодезист

1862–1912

Ректор у 1905–1906 роках.

Народився у Самборі. Протягом 1880–1885 навчався на інженерному відділі Політехніки, де з 1885 по 1887 р. був асистентом на кафедрі геодезії. У 1887–1889 навчався у німецькому та французькому університетах як стипендіат.

Із 1891 по 1895 р. був заступником професора геодезії Зброжека в Політехніці.

Водночас (1892–1894) був професором Львівської промислової школи. У 1893–1903 рр. — доцент інженерії Крайового відділу Львівської школи лісового господарства, з 1894 — професор геодезії у Політехніці, у 1898–1901 рр. — декан будівельного відділу. Чудовий викладач.

Помер у Давосі (Швейцарія).

Едгард КОВАЧ

Архітектор, художник, професор

1849–1912

Ректор у 1906–1907 роках.

Народився у с. Карапчові на Буковині, син посла до Галицького сейму та Державної ради у Відні (за походженням — угорець). Закінчив реальну школу в Чернівцях, водночас вивчав рисунок та малярство в художника М. Годлевського (1859–1866).

Освіту здобував у Політехніці, згодом в Академії мистецтва у Відні та політехніці в Цюріху. Протягом 1872–1888 рр. навчався у Віденській політехніці. У 1878 отримав диплом архітектора. З 1889 р. працював педагогом у новоствореній школі будівельних ремесел у Відні, був там членом мистецького клубу, де виставляв свої малярські твори та архітектурні проекти. У 1895–1900 рр. — керівник школи деревообробних ремесел у Закопаному. З 1901 у Львові — проєктант, художник і публіцист. У 1903–1906 декан відділу архітектури.

Куратор і опікун Спілки студентів-архітекторів, яка виникла у 1903 р. Проєктував інтер'єри Галицького павільйону на Міжнародній виставці в Парижі (1900); член різноманітних професійних і наукових товариств, зокрема член-кореспондент Товариства консерваторів Східної Галичини. Відзначений австрійськими нагородами.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Віктор СИНЕВСЬКИЙ

Хімік
1865–1927

Ректор у 1907–1908 роках.

Народився у Чернівцях. У 1890–1892 рр. був асистентом кафедри мінералогії та геології, із 1900 р. — доцент відділу мікробіологічної та хімічної технологій, із 1904 — професор. Перший керівник кафедри хімічної технології Політехніки. Член багатьох наукових товариств.

Едвин ГАУСВАЛЬД

Механік
1868–1942

Ректор у 1912–1913 роках.

Навчався на відділі машинобудування у Львівській політехніці. Після одержання диплома інженера-механіка продовжив навчання у Берліні та Цюріху. Працював у фірмі «Сіменс і Halske» у Відні, у 1893 р. проектував і трасував лінію електричного трамваю у Львові. Працював на фабриці акумуляторів у Франкфурті-на-Майні. З 1903 року — професор новоствореної кафедри елементів машин Політехніки. За його ініціативи впроваджено до програми навчання новий предмет — організацію та управління підприємствами. Неодноразово був деканом.

Професор Гаусвальд брав активну участь у науковому та громадському житті міста Львова. У 1939 отримав звання почесного професора.

У науковому доробку Едвина Гаусвальда понад 100 праць. Нагороджений польськими відзнаками. Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Казимир ОЛЕАРСЬКИЙ

Фізик
1855–1936

Ректор у 1913–1914 роках.

Народився у Дрогах Вадовицького повіту (Польща). У 1872 закінчив гімназію у Кракові. Потім навчався на філософському факультеті Ягеллонського університету. Протягом 1878–1885 рр. — асистент Астрономічної обсерваторії у Кракові. Вивчав фізику в м. Лінську та Берліні. У 1885/86 навчався у Парижі та Оксфорді. Протягом 1886–1889 рр. був доцентом експериментальної фізики, метрології та кліматології у Вищій рільничій школі в Дублянах. З 1889 — професор фізики в Політехніці, із 1896 по 1898 р. декан хімічно-технологічного відділу. Займався проблемами електротехніки, теорії пружності, оптики та математики. Помер у Кракові.

Станіслав АНЧИЦ

Інженер
1868–1927

Ректор у 1915–1916 роках.

Народився у Варшаві в родині відомого письменника. По закінченні середньої школи (1885) в Кракові вступив на відділ машинобудування до Львівської політехніки, котру закінчив з відзнакою у 1889 р. як інженер-механік. Після відбуття практики в м. Бельську та військової служби на австрійському військовому морському флоті (1891) став працювати асистентом кафедри механічної технології. Спеціалізувався спочатку у ткацькому промислі. З 1902 р. — доктор, професор механічної технології у державній Промисловій школі в Кракові. З 1907 р. стажувався у політехніці Шарлотенбургу, водночас працював у державному закладі досліджень матеріалів (у Гросліхтенфельді).

Повернувшись до Політехніки, у 1909 р. отримав звання професора механічної технології. У 1914/15 — декан відділу машинобудування.

Був засновником металографічної лабораторії, членом багатьох наукових і громадських організацій.

Похований на Личаківському кладовищі.

Тадеуш ОБМІНСЬКИЙ

Будівничий, архітектор

1874–1932

Ректор у 1916–1917 роках.

Народився у Львові. Закінчив реальну школу. З 1892 навчався на відділі архітектури. В 1898 р. отримав диплом з відзнакою «знаменито талановитий». У 1900–1901 рр. здобув додаткову спеціалізацію у політехніці Шарлотенбургу. Із 1897 по 1905 р. — асистент кафедри будівельних конструкцій. У 1908 отримав звання доктора на підставі дисертації «Генезис дерев'яного будівництва в Польщі». У 1910 р. — професор і керівник кафедри загального будівництва.

В 1912/13 — декан сухопутно-водневого відділу, у 1920/21 — архітектурного відділу. Протягом 1911–1919 рр. працював також як консерватор пам'яток Східної Галичини, у 1920 — консерватор Львова. Із 1920 по 1932 р. — член комітету відбудови замків у Кракові та Варшаві, державний експерт у справах мистецтва. Був талановитим архітектором, власником численних документальних світлин пам'яток архітектури Галичини та Польщі.

Автор і власник патенту на рухомий авіаційний ангар.

Помер раптово. Похований на Личаківському кладовищі у Львові.

Здіслав КРИГОВСЬКИЙ

Математик

1872–1955

Ректор у 1917–1918 роках.

Народився у Львові. Екзамен зрілості склав у гімназії Кракова, тоді ж розпочав навчання на філософському відділі Ягеллонського університету. В 1890–1893 роках працював в астрономічній обсерваторії у Кракові. У 1895 склав екзамен на вчителя математики та фізики й одночасно отримав звання доктора філософії. У 1895/96 перебував у Берліні як науковий стипендіат, у 1896–1898 удосконалювався у Парижі. З 1896 працював учителем математики та фізики у Вищій реальній школі Кракова, згодом у гімназії в Перемишлі. З 1901 — доцент вищої математики на хімічному відділі та відділі архітектури у Львівській політехніці. Водночас викладав математику і фізику у Вищій реальній школі. В 1908 р. запрошений на посаду професора математики до Політехніки. Згодом у новоствореному університеті в Познані керував кафедрою математики. У 1919/20 і 1934/36 був проректором Познанського університету.

Після Другої світової війни — професор Краківської політехніки.

У 1946 повернувся до Познані, де й помер.

Тадеуш ГОДЛЕВСЬКИЙ

Фізик

1878–1921

Ректор у 1918–1919 роках.

Народився у Львові. Засновник першої польської лабораторії для дослідження процесів випромінення. Навчався у Політехніці. У 1905–1906 рр. — асистент кафедри фізики, з 1907 — професор, у 1908/09 — декан кафедри технічної хімії.

Член Польської академії наук. Деякий час працював у Канаді (1904–1905).

Автор 30 наукових праць. Один із засновників Академії технічних наук.

Помер у Львові.

Максимілян МАТАКЕВИЧ

Інженер-гідротехнік

1875–1940

Ректор у 1919–1920 роках.

Народився у Неполоміцах (Польща). У 1893 закінчив реальну гімназію у Кракові. У 1894–1900 навчався на інженерному відділі Львівської політехніки. В 1899/1900 — асистент водного будівництва, у 1900–1901 працював у відділі регулювання річок Тарнавської округи, а в 1901–1903 — у Крайовому гідрографічному відділі у Львові, згодом керував будівництвом порту на Віслі в Надбрєжу. З 1905 р. — доктор Політехніки, у 1905–1907 працював у Намісництві (водний департамент), наступного року — на будівництві водогонів у Тарнові. Від 1908 р. — професор водного будівництва Політехніки, у 1909–1913 рр. — декан гідротехнічного відділу. Один із засновників Академії технічних наук у Варшаві, у 1930–1933 її президент; радник Львова. Протягом 1929–1930 рр. — міністр громадських робіт, член Технічної ради при міністерстві комунікацій.

Член багатьох наукових товариств. У 1919/20 — головний редактор «Czasopisma Technicznego».

В науковому доробку 61 наукова праця та 7 підручників.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

Стефан ПАВЛІК

Економіст

1864–1926

Ректор у 1920–1921 роках.

Закінчив реальну школу у Кракові, у 1885–1888 студіював рільництво у Відні, спеціалізувався у галузі економіки та адміністрації рільництва у Відні та Берліні. У 1891 р. став доктором у Лїпську, з 1911 — у Львівській політехніці.

Протягом 1891–1919 рр. — професор Рільничої академії у Дублянах, у 1909–1919 — доцент відділу рільничої адміністрації у Політехніці. У 1918–1919 директор Рільничої академії у Дублянах. У 1919/20 — перший декан Рільничо-лісового відділу Політехніки.

В науковому доробку понад 200 праць. Був членом багатьох товариств.

Максимілян ГУБЕР

Дослідник теоретичної механіки

1872–1950

Ректор у 1914–1915, 1921–1922 роках.

Народився 1872 у Кросьценку (Польща). У 1889 р. закінчив Львівську гімназію, до 1895 навчався на відділі інженерії у Політехніці. У 1894–1895 рр. працював асистентом кафедри будівництва доріг, залізниць та тунелів, після чого відбув військову службу. У 1897 — у Крайовому бюро меліорації земельних угідь у Львові. З 1898 по 1900 був асистентом кафедри математики. У 1899–1905 рр. викладав математику та механіку у Вищій промисловій школі у Кракові. З 1904 — доктор Політехніки, з 1907 — професор технічної механіки та будівельних матеріалів, у 1910–1912 декан відділу інженерії. У 1914 р. обраний ректором, але незабаром був мобілізований до австрійської армії, під Перемишлем потрапив до російського полону, де контактував із професором Тимошенком. Деякий час (1917/18) працював учителем у польській гімназії у Казані (читав фізику). У 1918 повернувся до Львова, працював у Політехніці. З 1928 став керівником кафедри механіки у Варшавській політехніці. В період окупації Польщі читав лекції на таємних політехнічних курсах у Закопаному. У 1945–1949 рр. — професор технічної стереомеханіки у Гданській політехніці.

Автор багатьох наукових праць. Один з основоположників сучасної теорії пластичності. Дійсний член багатьох наукових товариств. Доктор Honoris Causa Гірничої академії, Гданської і Варшавської політехнік.

Помер у Кракові.

Юліан ФАБІАНСЬКИЙ

Інженер, нафтовик

1866–1943

Ректор у 1922–1924 роках.

Народився у Кракові, там закінчив гімназію, з 1886 навчався у Гірничій академії в Австрії. Після її закінчення 27 років працював інженером і технічним директором на нафтових свердловинах у Галичині, Угорщині та Італії. З 1910 був директором акціонерного товариства нафтових промислів у Бориславі. 1917/18 працював у Політехніці доцентом відділу буріння та видобутку нафти. З 1919 — професор. У 1920/21 виконував обов'язки декана. Після 47-річної праці й 19 років на посаді доцента та професора — пенсіонер.

У 1939 був запрошений професором на кафедру механіки нафтово-промислового відділу Львівського політехнічного інституту. Був відомим та визнаним спеціалістом у справі нафтово-добувної промисловості. Піонер у царині впровадження нових методів буріння і промислової розробки нафти.

Член багатьох наукових і технічних товариств.

Помер у Львові.

Кароль ВОНТОРЕК

Інженер-залізничник

1875–1944

Ректор у 1924–1925 роках.

Народився у Дубчицях Мисленського повіту (Польща). У 1893 р. закінчив гімназію у Кракові, рік навчався в Ягеллонському університеті, згодом у Львівській політехніці на інженерному відділі. Із 1898 р. — асистент кафедри будівництва мостів. У 1899–1909 рр. працював на будівництві залізниці Самбір–Сянок. У 1905–1909 — конструктор кафедри будівництва доріг, залізниць і тунелів. Із 1907 р. — доктор, 1908/09 — доцент відділу будівництва залізниць, заступник професора. В 1918/19 — декан інженерного відділу. До 1941 р. — професор залізничного будівництва.

Помер у Львові.

Ігнацій МОСЦІЦЬКИЙ

Хімік, винахідник

1867–1946

Ректор у 1925–1926 роках.

Народився у Межанові біля Полоцька. Походив з родини, в якій живими були повстанські традиції. Закінчив школу в Полоцьку, гімназію у Варшаві (1886) та розпочав навчання на хімічному відділі в Ризькій політехніці. Деякий час навчався у Лондоні в Технічному коледжі, тут встановив контакти з польськими соціалістами. У 1897 р. переїхав до Швейцарії. Асистент на кафедрі фізики університету Фрайбургу. У 1901 очолив фірму «Societe de l'Acide Nitrique», яка почала продукувати азотну кислоту методами, опрацьованими Ігнацієм Мосціцьким. За розробленими ним принципами були вибудовані також електричні печі для виробництва азотної кислоти.

У 1915–1917 декан хімічного відділу. У 1915–1925 керував кафедрою технології великого неорганічного промислу та технічної електрохімії. У 1916 організував у Львові Інститут наукових і технічних досліджень «Мета». Запроєктував оригінальний метод переробки ропи. З 1922 р. — професор кафедри фізичної хімії і електротехніки Львівської політехніки.

У 1926 р. йому надано звання почесного професора.

З 1926 по 1939 р. — президент Польщі.

Автор близько 70 публікацій, 40 патентів у різних країнах світу.

Почесні докторати надали йому університети: Познанський, Паризький, Варшавський (двічі), Гірничя академія у Кракові, Львівська політехніка.

Помер у Швейцарії.

Ян ЛОПУШАНСЬКИЙ

Інженер-гідротехнік

1875–1936

Ректор у 1926 році (після відмови від ректорства І. Мосцицького).

Народився у Львові. Закінчив середню школу. У 1899 працював в інженерному відділі Політехніки; 1899 — у Крайовому меліораційному бюро. З 1903 — заступник професора ріллянної меліорації. З 1911 — доктор, з 1913 — професор водного будівництва. Під час війни продовжував наукову діяльність у Швейцарії. Після повернення організував Польське будівельне підприємство, був генеральним директором на будівництві залізниці Коло–Кутно–Лодзь, закладав фундаменти мостів (Варшавський порт та Саске-Кемпе), будував тимчасовий вокзал на вулиці Хмільній у Варшаві. З 1919 — професор водного будівництва Політехніки. У 1922–1923 міністр громадських робіт, декан комунікаційного відділу. У 1929 відкрив кілька хіміко-меліораційних станцій. Співпроектант водноелектричної станції в Уніжі на Дністрі. Помер у Львові.

Отто НАДОЛЬСЬКИЙ

Інженер-гідротехнік

1880–1941

Ректор у 1926–1927, 1933–1936 роках.

Народився на Самбірщині. Закінчив Львівську гімназію та інженерний відділ Політехніки (1904–1909). Інспектор водно-каналізаційного відомства Львівського намісництва у Львові. Водночас (1909–1914) конструктор кафедри водного будівництва. У 1922–1923 роках декан комунікаційного відділу, ректор Львівської політехніки. Як урядовий комісар Львова сприяв створенню т. зв. Великого Львова та розбудові водогону й каналізації.

Проектував водні затори на р. Попрад і Дунайцю, опрацював план розбудови санаторію у Криниці (1920). Член наукових і громадських товариств.

Помер у Львові 1941 року.

Юліан ТОКАРСЬКИЙ

Геолог

1883–1961

Ректор у 1927–1928 роках.

Народився у Львові. Доктор філософії, професор мінералогії та петрографії у Львівському університеті (до 1920). З 1925 — керівник кафедри мінералогії і петрографії у цьому ж університеті. У 1931–1934 рр. керівник дослідної керамічної станції у Львівській політехніці. 1934 року перейшов до Університету і виконував обов'язки керівника мінералогічної кафедри. Після Другої світової війни був професором Гірничо-гутної академії у Кракові, дійсним членом Польської академії наук.

Член багатьох наукових товариств.

Помер у Кракові.

Казимир ЗІПСЕР

Інженер-залізничник

1875–1961

Ректор у 1928–1929, 1932–1933 роках.

Народився у м. Збаражі. Після закінчення гімназії та Реальної школи у Львові навчався на інженерному відділі Політехніки (1892–1898). Згодом працював інженером на різних залізницях, учасник Першої світової війни. З 1921 р. — професор-залізничник, декан інженерного відділу (1925–1933), неодноразово обирався ректором Політехніки. Протягом 1945–1947 професор-залізничник. У 1947–1949 рр. — проректор Вроцлавської політехніки. До 1958 р. керівник кафедри будівництва залізниць у цій же Політехніці.

Помер у Вроцлаві.

Каспер ВАЙГЕЛЬ

Інженер-геодезист

1880–1941

Ректор у 1929–1930 роках.

Народився у Львові, навчався на інженерному відділі Політехніки (1898–1905). З 1903 працював на будівництві залізниці Львів–Підгайці. В 1908–1910 — асистент кафедри землемірства Політехніки, з 1909 — доктор, з 1911 — професор. У 1920/21 — декан комунікаційного відділу. До 1941 р. керував кафедрою землемірства. Уперше в Польщі здійснив обміри фотограмметричними методами. Опублікував близько 30 наукових праць. Дійсний член Академії технічних наук у Варшаві, президент секції геодезії Геодезично-географічного комітету Польської академії. Дійсний член Польського наукового товариства у Львові та багатьох міжнародних наукових товариств.

Арештований гітлерівцями 3 грудня 1941 р. і розстріляний у Львові.

Казимир БАРТЕЛЬ

Професор нарисної геометрії, математик

1882–1941

Ректор у 1930–1931 роках.

Народився у Львові. Працюючи учнем слюсаря, успішно закінчив Промислову школу (1898 р.), екстерном склав іспит на атестат зрілості. Навчався у Політехніці (1902–1907) на механічному відділенні, у 1907–1911 роках як асистент продовжував навчання у Львівському університеті, де студював математику та філософію. У 1911 р. як габілітований доцент очолив кафедру нарисної геометрії Львівської політехніки. У 1912 р. йому надали звання професора. Учасник Першої світової війни.

Начальник військової залізниці Генерального штабу у Варшаві (1918 р.), далі міністр залізниці; з 1925 р. — депутат до Сейму від Партії праці. У 1926–1930 роках тричі обраний прем'єром, був міністром віровизнання і суспільної освіти в уряді Польщі.

У 1930 р. зрікся депутатського мандата, повернувся до наукової праці і був обраний ректором Політехніки, проте незабаром відмовився від ректорської посади. Видатний вчений та суспільний діяч, К. Бартель тривалий час працював у Політехніці, знав її потреби і сприяв їхньому розв'язанню. Велику популярність здобули такі наукові твори, як «Geometria wykreslna», «Perspektywa malarska», «Perspektywa intarsji w okresie wczesnego renesansu», «Rzuty sechowane». Професор Бартель був одним із засновників Академії технічних наук і її членом. Внесок ученого у світову наукову скарбницю неоціненний.

У 1939–1941 рр. професор Львівського політехнічного інституту. Розстріляний гітлерівцями разом з іншими ученими у в'язниці на вул. Лонцького у Львові.

Вітольд МІНКЕВИЧ

Архітектор, будівничий

1880–1961

Ректор у 1931 р. (після відмови Казимира Бартеля).

Народився в Іркутську в родині польських повстанців. Реальну школу закінчив у Тобольську, у 1898–1900 рр. — слухач Варшавської політехніки (відділ інженерно-будівничий). У 1901–1908 навчався на відділі архітектури Львівської політехніки.

В 1911–1920 рр. — учитель Львівської промислової школи. Від 1911 — у керівництві Товариства ужиткового мистецтва. Із 1920 р. — професор на кафедрі архітектури у Львівській політехніці, 1926/27 — декан архітектурного відділу.

У 1924 — член комітету засновників журналу «Архітектура і будівництво», делегат Польщі до Міжнародного постійно діючого комітету архітекторів у Парижі, радник у Львові; член міської реставраційної комісії. З 1938 — член-кореспондент Академії технічних наук у Варшаві, doctor Honoris Causa Львівської політехніки.

У 1944 р. арештований енкаведистами, у 1945 — звільнений, у 1946 виїхав до Гданська, де працював керівником кафедри у Гданській політехніці. Із 1947 по 1957 р. керував Бюро відновлення королівського замку на Вавелі. Був членом редакції «Kwartalnika Architektury i Urbanistyki». У 1960 — doctor Honoris Causa Гданської політехніки. Нагороджений урядовими відзнаками Польщі. У Львові керував реставрацією Вірменсько-го собору та костелів Св. Марії-Магдалени та Св. Анни. Помер у Гданську.

Габріель СОКОЛЬНИЦЬКИЙ

Електротехнік

1877–1975

Ректор у 1931–1932 роках.

Народився у Кашоварах Костельних Кусновського повіту (Польща). У 1894 закінчив Високу ремісничу школу в Лодзі (діяла на правах реальної). Вищу освіту здобув у політехніці м. Дармштадту (Німеччина) на електротехнічному відділі (1900 р.), де отримав диплом інженера-електрика. У 1901–1903 рр. — асистент, протягом 1908–1910 керував Електротехнічним акціонерним товариством.

Автор і реалізатор перебудови старих і спорудження нових електростанцій, проектів електрифікації околиць Львова та Польщі. У 1917 призначений керівником Центральної крайової електротехнічної установи для промислової розбудови Галичини. Із 1921 р. — доцент, професор і керівник нової кафедри електричного устаткування. З 1922 — член-кореспондент, а з 1938 — дійсний член Академії технічних наук у Варшаві. Нагороджений численними відзнаками. Після Другої світової війни — професор Львівського політехнічного інституту.

Помер у Львові. Похований на кладовищі в Брюховичах.

Адольф ЙОШТ

Хімік

1889–1957

Ректор у 1936–1938 роках.

Народився у Львові. Освіту здобував у гімназії та на хімічному відділі Політехніки, працював у Рільничій академії у Дублянах. У 1912–1919 рр. асистент і викладач, з 1913 — доктор технічних наук у Політехніці. У 1920/21 — доцент технології рільництва, керівник рільничо-лісового відділу. У 1927–1945 рр. керівник кафедри на хімічному відділі. Основна ділянка наукових зацікавлень — дослідження ферментаційних процесів і технології води. У 1945–1957 рр. був професором технології води в м. Глівіцях.

Едвард СУХАРДА

Хімік-органік

1891–1947

Ректор у 1938–1939 роках.

Народився у Бережанах. Навчався на відділі технічної хімії Політехніки, яку закінчив у 1912, асистент кафедри, з 1914 — доктор. У 1919/20 — заступник професора і керівника кафедри, у 1923 — професор, а з 1923/24 — доктор Рільничо-лісового відділу. У 1935/36 — декан хімічного відділу. У 1933/35 та 1936/38 проректор Львівської політехніки.

Професор Сухарда належав до тих відомих польських учених, які рахувалися з актуальними потребами тодішньої промисловості і працювали для її вимог.

1944 року заарештований агентами спецвідділу НКВД; після звільнення у 1945 працював у Вроцлавській політехніці.

Помер у Вроцлаві.

Антон ВЕРЕЩИНСЬКИЙ

Правознавець

1878–1948

Ректор у 1939–1940 роках.

Народився у Стасьовій Волі Рогатинського повіту (Івано-Франківщина).

У 1922/23 викладав правничі дисципліни у Політехніці. З 1923 р. — заступник професора, у 1925 — професор. З 1931 р. — професор-правник на Інженерному відділі. В 1926–1936 рр. декан.

Стефан ЯМПОЛЬСЬКИЙ

Економіст

1906–1992

Ректор у 1944–1953 роках.

Народився у 1906 р. у м. Ізюмі Харківської області. Після закінчення профтехучилища в 1924 р. працював слюсарем, навчався на робітничому факультеті у Харківському інженерно-економічному інституті, який закінчив 1932 р. і був залишений в аспірантурі при кафедрі економіки: асистент, доцент, 1938 — директор. У 1942 р. — начальник виробництва планового відділу заводу Наркомату оборони. У 1943 р. — завідувач лабораторії № 2, яку очолював І. Курчатов.

З 1944 до 1953 — директор Львівської політехніки, завідувач кафедри економіки та організації машинобудування і приладобудування, очолював напрям «Економіка і організація виробництва». У 1954–1956 роках докторант Інституту економіки АН СРСР, доцент кафедри економіки промисловості, планування і організації виробництва.

З 1957 до 1965 — директор і завідувач кафедри економіки промисловості й організації виробництва Одеського політехнічного інституту. У 1961 р. захистив докторську дисертацію, став доктором економічних наук, згодом був затверджений у вченому званні професора. Головний редактор журналу «Економіка Радянської України».

У 1965 р. С. Ямпольський виконував обов'язки, а в 1969 р. став директором Інституту економіки АН УРСР. 1967 року обраний дійсним членом АН УРСР.

Його перу належить понад 280 наукових праць, присвячених проблемі науково-технічного прогресу.

Академік С. Ямпольський підготував понад 40 кандидатів і 19 докторів наук, працював науковим консультантом Академії наук України.

Нагороджений орденами та медалями.

Микола МАКСИМОВИЧ

Електротехнік

1914–1981

Ректор у 1953–1963 роках.

Народився 1914 р. у с. Добратичах Люблінського воєводства. Закінчив гімназію у м. Холмі. У 1933–1941 рр. навчався у Львівській політехніці. У 1939 був ув'язнений за комуністичну діяльність, відбував покарання у концтаборі Береза Картузька. Під час нападу гітлерівської Німеччини на Польщу звільнений з ув'язнення, продовжив навчання на електротехнічному факультеті ЛПІ, який закінчив у 1941р. На початку війни працював інженером конструкторського бюро Харківського електромеханічного заводу, з 1942 р. — у партизанському загоні. У 1945 р. вступив в аспірантуру без відриву від виробництва на кафедрі загальної і теоретичної електротехніки.

У 1948 р., після закінчення аспірантури та захисту кандидатської дисертації, здобув учений ступінь кандидата технічних наук, а згодом затверджений у вченому званні доцента. У 1950 р. призначений заступником директора з навчальної роботи, а з 1953 р. — директор ЛПІ. Завідував кафедрою теоретичної та загальної електротехніки (1950–1963).

М. Максимович пройшов школу загальної електротехніки у професора Фризе, одержав диплом інженера-електрика з відзнакою. Викладав для студентів лекційний курс з теоретичних основ електротехніки, вів факультативні заняття із спеціальних питань розрахунку електричних кіл, а також семінар з нелінійних кіл при кафедрі. Науковий керівник спеціальної науково-дослідної лабораторії, яка працювала над створенням нових типів навчальних машин; відповідальний редактор двох томів наукових записок «Вопросы теории электрических и магнитных цепей»; опублікував понад 30 наукових праць.

1962 р. затверджений у вченому званні професора на кафедрі теоретичної та загальної електротехніки. У липні 1963 р. призначений ректором Львівського державного університету ім. І. Франка (звільнений з посади ректора ЛПІ).

Помер у Львові. Похований на Личаківському цвинтарі.

Григорій ДЕНИСЕНКО

Електрохімік
1919–1998

Ректор у 1963–1971 роках.

Народився 1919 р. у с. Ходорові Ржищевського району Київської області. Рано залишився без батьків. Як сирота виховувався у старшого брата в Алма-Аті. У 1938 р. закінчив Чимкентську школу (Каз. РСР), вступив до Харківського електротехнічного інституту. З 1941 р. — у лавах Радянської армії, викладав у військових школах. У 1946 р. демобілізувався і вступив на четвертий курс електротехнічного факультету ЛПІ, після закінчення якого в 1948 р. зарахований лаборантом, згодом — асистентом, а з 1951 по 1953 р. — начальник науково-дослідного сектору. У 1953 р., працюючи старшим викладачем кафедри, захистив кандидатську дисертацію і незабаром був затверджений у вченому званні доцента. З 1959 по 1962 р. декан енергетичного факультету; у 1961–1971 рр. завідувач кафедри «Електричні системи та мережі». У 1963 р. після захисту докторської дисертації здобув вчений ступінь доктора технічних наук. З 1962 р. — проректор. 26 грудня 1969 р. обраний членом-кореспондентом АН УРСР.

Автор і співавтор п'ятох монографій і більш як трьохсот статей. Його праці були опубліковані у США, Англії, Японії. Йому належить важливий внесок у розвиток теорії електротехніки і електричних мереж. На основі його робіт створено наукову школу електроенергетиків на енергетичному й електромеханічному факультетах. Як ректор Львівського політехнічного інституту Г. Денисенко сприяв створенню нових навчальних лабораторій, корпусів і гуртожитків.

У 1971 р. він був призначений ректором Київського політехнічного інституту.

Михайло ГАВРИЛЮК

Радіотехнік
1932–2006

Ректор у 1971–1990 роках.

Народився у м. Заболотному Люблінського воєводства (Польща) в родині письменника-комуніста, який загинув 22 червня 1941 р. з великою групою львів'ян під час бомбардування Львова німецькою авіацією.

У 1939 р. М. Гаврилук розпочав навчання у Львівській середній школі, яке перервала Друга світова війна. Завершив навчання у м. Махачкалі (куди був евакуйований з родичами).

У 1949 р. вступив до Північнокавказького гірничо-металургійного інституту. В 1950 р. перевівся на другий курс електротехнічного факультету Львівського політехнічного інституту, який закінчив з відзнакою у 1954 (спеціальність «Автоматичні та вимірювальні прилади»). Був залишений для праці асистентом кафедри автоматичної та телемеханіки.

У 1955 р. вступив до аспірантури. З 1955 — аспірант, а з 1963 — старший викладач кафедри автоматичної та телемеханіки. У 1964 р. став кандидатом технічних наук. У 1965 р. обраний на посаду доцента.

У 1965–1967 роках працював завідувачем відділу науки і навчальних закладів Львівського обкому КП України; з 1969 — проректор Львівського політехнічного інституту. У 1971 р. призначений ректором Львівської політехніки.

Протягом 1976–1981 рр. — був керівником кафедри автоматичної та телемеханіки, у 1976 р. йому надано звання професора.

В науковому доробку М. Гаврилюка близько 70 публікацій (статті) та 3 монографії.

У 2005 р. вченому присуджено почесне звання Заслуженого працівника освіти України. Помер у Львові. Похований на Личаківському цвинтарі.

Юрій РУДАВСЬКИЙ

1947–2007

Ректор у 1991–2007 роках.

Рудавський народився у Львові. Після закінчення із золотою медаллю середньої школи з 1965 по 1970 р. навчався на фізичному факультеті Львівського державного університету ім. І. Франка, який закінчив з відзнакою і вступив до аспірантури при кафедрі теоретичної фізики ЛДУ. У 1973 р. призначений на посаду молодшого наукового співробітника у Львівському відділі Інституту теоретичної фізики АН УРСР, у 1977 р. здобув учений ступінь кандидата фізико-математичних наук, у 1986 р. — доктора фізико-математичних наук. У 1987 р. обраний на посаду професора кафедри вищої математики Львівського політехнічного інституту, з 1988 р. — завідувач тієї ж кафедри.

Професор Ю. Рудавський був визнаний у науковому світі висококваліфікованим спеціалістом з теорії фазових переходів і неупорядкованих магнітних систем. У його працях розвинуто ефективний математичний метод функціонального інтегрування квантових і класичних спінових систем. На основі одержаних результатів і висновків сформульовано новий перспективний напрям досліджень — мікроскопічну теорію структурно неупорядкованих магнітних систем, що ґрунтується на методі функціонального інтегрування. Юрій Рудавський — автор більш як 200 наукових праць. У колі його наукових інтересів було також дидактичне забезпечення вивчення математичних дисциплін студентами інженерно-технічних та економічних спеціальностей. За серію робіт «Теорія динамічних властивостей та фазові переходи в рідких магнетиках» одержав премію НАН України.

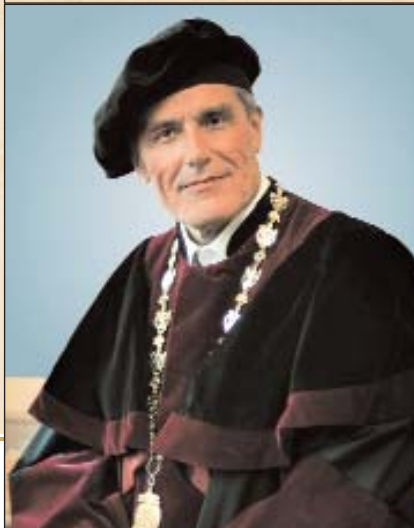
Юрій Рудавський у 1991 р. став першим у незалежній Українській державі демократично обраним ректором Львівської політехніки. У 1992 р. обраний дійсним членом Академії інженерних наук України, у 2003 — членом-кореспондентом Академії педагогічних наук України. Був почесним доктором Вроцлавської та Шльонської політехнік.

Юрій Рудавський — заслужений діяч науки і техніки України, нагороджений орденами «За заслуги» III, II та I ступенів, Почесною відзнакою Президента України, Почесною грамотою Верховної Ради України. Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, ювілейною медаллю НАН України, премією НАН України ім. С. Пекаря, державною відзнакою Республіки Польща «Кавалерський хрест ордена «За заслуги», медаллю імені Йоганна-Йозефа Ріхтера фон Прехтеля Віденського технічного університету.

Професор Ю. Рудавський був членом Державної акредитаційної комісії України, членом Атестаційної комісії МОН із надання учених звань, членом секції інформатики Комітету з державних премій України в галузі науки і техніки, заступником голови Західного наукового центру НАН України, заступником голови Ради ректорів західного регіону України, депутатом Львівської обласної ради. Двадцять років свого життя Ю. Рудавський віддав Львівській політехніці.

Помер у Львові. Похований на Личаківському кладовищі.

БОБАЛО Юрій Ярославович

Ректор
Національного університету
«Львівська політехніка»

Заслужений працівник
освіти України,
кандидат технічних наук,
професор

*Випускник радіотехнічного
факультету (1973 р.)*

Народився 23 липня 1945 р. у с. Дунаїв Перемишлянського району Львівської області. Навчався у Дунаївській середній школі. Три роки відслужив у лавах Радянської армії.

Упродовж 1968–1973 рр. навчався на радіотехнічному факультеті Львівського політехнічного інституту за спеціальністю «Радіотехніка». Вся подальша діяльність Юрія Ярославовича пов'язана із Львівською політехнікою. Після закінчення інституту працював завідувачем навчальної лабораторії кафедри радіотехнічних систем та пристроїв РТФ, згодом — асистентом цієї ж кафедри.

У 1980–1983 рр. навчався в цільовій аспірантурі Московського авіаційного інституту ім. С. Орджонікідзе. У 1985 р. захистив дисертацію та здобув науковий ступінь кандидата технічних наук за спеціальністю «Радіотехнічні та телевізійні системи». У 1995 р. йому присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника.

Після захисту дисертації Юрій Ярославович працював у галузевій науково-дослідній лабораторії РТФ і за сумісництвом — на кафедрі теоретичної радіотехніки та радіовимірювань, спочатку на посаді асистента, потім — доцента, професора. Наукові інтереси його зосереджені в галузі надійнісного проектування радіоелектронної апаратури. Він автор понад 130 друкованих праць, серед яких монографія «Системний аналіз якості виробництва прецизійної радіоелектронної апаратури» (1996 р.), навчальні посібники «Основи надійності радіоелектронних пристроїв» (1998 р.), «Основи радіоелектроніки» (2002 р.), «Методика розрахунку надійності радіоелектронних пристроїв» (2005 р.), підручник «Основи теорії електронних кіл» (2006 р.). Під його керівництвом захищено 4 кандидатські дисертації. У 2004 р. Ю. Я. Бобалу присвоєно вчене звання професора кафедри теоретичної радіотехніки та радіовимірювань.

Перебуваючи на посадах заступника проректора з наукової роботи (1986–2004 рр.) та проректора з наукової роботи (2004–2005 рр.), Юрій Ярославович координує наукову та науково-технічну діяльність університету за перспективними напрямками розвитку науки і техніки, займається організацією виконання держбюджетних фундаментальних досліджень та прикладних розробок, а також господарських науково-дослідних робіт, здійснює контроль за станом підготовки кадрів вищої кваліфікації через аспірантуру і докторантуру.

З жовтня 2005 р. професор Ю. Я. Бобало — перший проректор Національного університету «Львівська політехніка». За його безпосередньої участі розроблено та впроваджено в навчальний процес нові освітні технології навчання відповідно до вимог Болонської декларації. Запроваджено нову систему оцінювання знань та визначення рейтингу студентів, метою якої є стимулювання систематичної самостійної роботи, підвищення якості знань та об'єктивності їх оцінювання, спонукання студентів до активного, свідомого навчання, самостійного оволодіння знаннями, виявлення і розвитку творчих здібностей.

Юрій Ярославович працює над реалізацією Концепції комп'ютеризації та інформатизації Львівської політехніки, яка передбачає забезпечення якісного функціонування комп'ютерних та інформаційних систем, орієнтованих на вирішення конкретних інформаційних завдань у навчально-науковій діяльності, розширення можливостей передачі інформації науково-освітній спільноті, а також з метою зростання методичного, наукового та господарського потенціалу університету.

У квітні 2007 р. Ю. Я. Бобала обрано ректором Національного університету «Львівська політехніка». Нині в навчальному закладі реалізується курс на підвищення якості освіти та її відповідності європейським нормам на основі нових державних стандартів, створюються умови для мобільності студентів і викладачів в Україні та за її межами, проводиться узгодження вітчизняних наукових ступенів з європейськими, розроблення та запровадження дієвої системи здобуття освіти протягом життя.

Предметом його постійної уваги є інтеграція наукових досліджень і освітнього процесу на всіх рівнях підготовки фахівців, удосконалення механізму організації наукової діяльності університету, орієнтування структурних підрозділів на сучасні напрями науки, високі технології та інновації, інтеграція у світовий науково-освітній простір. Зокрема, у 2008 р. за його сприяння створено науково-навчальний центр з правами Відділення цільової підготовки Національного університету «Львівська політехніка» та Західного наукового центру НАН України і МОН України для підготовки фахівців з підвищеним творчим потенціалом.

Зустріч з Кадзуєм Учідою — керівником компанії «Токуо Воєкі СІS Ltd», яка є офіційним представником провідних фірм — виробників високотехнологічного обладнання Японії, США і Великобританії

За активної підтримки Ю. Я. Бобала започатковано створення дослідного центру фундаментальних досліджень із залученням унікального обладнання установ НАН України та Національного університету «Львівська політехніка», на базі якого можуть проводити експериментальні дослідження науковці і викладачі цих установ, а також докторанти, аспіранти та магістри.

Велику увагу в своїй діяльності професор Бобало приділяє реалізації політики щодо наукової та матеріальної підтримки молодих учених: запроваджено систему університетських грантів, працює над введенням цільових

грантів для вирішення конкретних регіональних проблем із залученням до фінансування місцевої влади та підприємств області.

Особливої уваги ректор надає соціальним питанням студентів і працівників університету, зокрема упорядкуванню та реконструкції навчальної зони та студентського містечка, вирішенню соціальних програм за рахунок коштів університету і зовнішніх інвестицій, поліпшенню житлових умов працівників через пільгове кооперативне будівництво, спорудження відомчого житла.

Усі напрями діяльності ректора Львівської політехніки спрямовані на утвердження університету як потужного осередку, здатного оперативно реагувати на освітні, наукові, культурні, соціальні запити суспільства.

Ю. Я. Бобала відзначено почесним званням «Заслужений працівник освіти України», Грамотою Верховної Ради України, відомчими заохочувальними відзнаками Міністерства освіти і науки України — нагрудними знаками «Петро Могила», «Відмінник освіти України», «За наукові досягнення», Почесною Грамотою, відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани», а також відзнакою Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета — орденом Святого Юрія Переможця.

Юрій Ярославович колекціонує книги, любить подорожувати. Займається волейболом, баскетболом, плаванням.

Одружений, має двох дітей та двох онуків.

Укладання рамкової угоди про співпрацю з іспанською компанією Josa Ingeniería y Construcciones, S. A. зі створення Центру інженерії довкілля та водокористування. Ректор Львівської політехніки Юрій Бобало та керівник компанії Гонсало Лопес Мартінес

ПАВЛИШ Володимир Андрійович

Перший проректор

Кандидат технічних наук, професор, завідувач кафедри електронних засобів інформаційно-комп'ютерних технологій

Випускник радіотехнічного факультету (1973 р.)

Народився 24 червня 1951 р. у м. Магерів Жовківського району Львівської області. Після закінчення радіотехнічного факультету Львівського політехнічного інституту в 1973 р., враховуючи студентську наукову діяльність В. А. Павлиша, а також нагородження дипломної роботи медаллю Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти СРСР «За кращу наукову студентську роботу», його залишили у вищому навчальному закладі для роботи в науково-дослідній лабораторії, де він працював спочатку інженером, а згодом молодшим науковим співробітником. У 1978 р. Володимира Андрійовича направили в цільову аспірантуру Ленінградського електротехнічного інституту ім. В. Ульянова (Леніна), де під керівництвом відомого вченого Б. М. Деньдобренька у 1982 р. він успішно захистив кандидатську дисертацію «Моделювання та управління технологічним процесом іонно-плазмового напilenня».

Протягом 1982–1989 рр. працював молодшим науковим співробітником, старшим викладачем, доцентом кафедри конструювання та технології виробництва радіоапаратури.

З 1989 р. обіймав посаду проректора з навчальної, науково-педагогічної роботи, а з 2007 р. — першого проректора.

В. А. Павлиш — активний учасник науково-методичних конференцій з багатоступеневої системи освіти, багатьох робочих груп з розробки нормативних документів з діяльності вищих навчальних закладів. За його участі розроблені «Положення про державний вищий заклад освіти», «Положення про організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах», Постанова Кабінету Міністрів України «Про ліцензування, атестацію та акредитацію закладів освіти». Володимир Андрійович також є членом робочої групи Міністерства освіти і науки України з підготовки матеріалів із впровадження положень Болонського процесу у вищу освіту України, експертної ради з енергетики та електроніки Державної акредитаційної комісії Міністерства освіти і науки України, Науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з радіоелектронних апаратів.

Він автор ряду нормативних положень, що регламентують діяльність Львівської політехніки. Під безпосереднім керівництвом В. А. Павлиша розроблені та впроваджені в навчальний процес «Положення про систему оцінювання знань та визначення рейтингу студентів», «Положення про прийом на навчання за освітньо-кваліфікаційним рівнем «спеціаліст», «магістр», «Положення про надання платних освітніх послуг з вивчення студентами модулів (навчальних дисциплін) понад обсяги, встановлені навчальними планами і програмами», «Положення про організацію проведення практики студентів» та інші документи. Як член редакційної колегії він брав участь у виданні книг про історію Львівської політехніки: «Державний університет «Львівська політехніка» 1844–1994 рр.», виданої до 150-річчя вищого навчального закладу та «Національний університет «Львівська політехніка», виданої до його 160-річчя.

Володимир Андрійовичу належать 127 наукових та навчально-методичних праць, зокрема 14 навчально-методичних розробок та чотири навчальні посібники з грифом Міністерства освіти і науки України, 6 патентів на винаходи, авторські свідоцтва.

Професор Павлиш бере активну участь у всеукраїнських та міжнародних наукових конференціях. Головною науковою проблемою, якою він займається, є розробка математичних моделей та дослідження прикладних задач створення нових засобів для інфокомунікаційних технологій на базі модульованих нанорозмірних структур. Під його керівництвом захищено 4 кандидатські дисертації.

За високі трудові здобутки Володимир Андрійович нагороджений Знаком Міністерства освіти України «Відмінник освіти України» (1994 р.), медаллю «Збройні сили України» (2006 р.), Знаком Міністерства освіти і науки України «За наукові досягнення» (2007 р.), Відзнакою Міністерства оборони України «Знак пошани» (2007 р.), Почесними грамотами Міністерства освіти і науки України та Львівської обласної держадміністрації. Указом Президента України від 14 травня 2008 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України».

ЗАГОРОДНІЙ Анатолій Григорович

Проректор з науково-педагогічної роботи

Кандидат економічних наук,
професор, академік Академії
економічних наук України, завідувач
кафедри обліку та аналізу

*Випускник інженерно-економічного
факультету (1979 р.)*

Народився 22 листопада 1951 р. у с. Глушківці на Хмельниччині в селянській родині. Закінчив Кам'янець-Подільський технікум харчової промисловості (1970 р.), Львівський політехнічний інститут (1979 р., інженер-економіст, диплом з відзнакою), аспірантуру Московського інституту управління. Дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук захистив під час навчання в аспірантурі (1987 р.).

З 1979 р. трудова діяльність Анатолія Григоровича пов'язана з Львівською політехнікою — асистент, доцент, начальник навчально-методичного управління, завідувач кафедри, проректор з науково-педагогічної роботи. В 2006 році йому присвоєно вчене звання професора кафедри обліку та аналізу, а в 2007 — обрано академіком Академії економічних наук України.

Сфера наукових інтересів — фінансово-економічні відносини суб'єктів підприємництва з контрагентами, укладання економічної термінології. Підготував 8 кандидатів наук. Опублікував близько 500 наукових праць, зокрема понад 30 монографій, підручників, навчальних посібників, термінологічних словників. Багато статей підготував до «Енциклопедії банківської справи», трьохтомної «Економічної енциклопедії», «Енциклопедичного податкового словника».

За створення першого україномовного «Фінансового словника» Анатолій Григорович отримав премію імені Івана Огієнка в галузі освіти у 2002 р.

А. Г. Загородній — член президії науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з економіки та підприємництва, голова науково-методичної ради, член Вченої ради Львівської політехніки, делегат конференції працівників університету, член редакційної колегії наукового вісника «Менеджмент та підприємництво в Україні» та редакційної ради журналу «Податкове планування».

Брав участь в розроблянні Державної програми розвитку вищої освіти на 2005–2010 роки, концепції створення Національної системи кваліфікацій України, адаптованої до європейської системи кваліфікацій, та ряду нормативних положень Міністерства освіти і науки України

(про організацію навчального процесу в кредитно-модульній системі підготовки фахівців, про викладача-куратора індивідуальної навчальної програми) та Львівської політехніки (положення про навчально-науковий інститут, про кафедру, про розподіл штатів професорсько-викладацького складу, про прийом на навчання за освітньо-кваліфікаційними рівнями «спеціаліст» та «магістр», про захист кваліфікаційних робіт іноземною мовою, про оцінювання знань та визначення рейтингу студентів у кредитно-модульній системі підготовки фахівців та інші). Один з авторів Методичних рекомендацій щодо формування освітньо-професійної програми підготовки фахівців у кредитно-модульній системі організації навчального процесу. Був учасником міжнародного проекту за програмою Tempus щодо впровадження Європейської кредитно-трансферної системи в українських університетах. За його ініціативи за останні роки щорічно видається «Збірник нормативних документів Національного університету «Львівська політехніка».

Професор А. Г. Загородній — відмінник освіти України, нагороджений нагрудним знаком Міністерства освіти і науки України «Петро Могила» та грамотами Міністерства освіти і науки України, грамотами Львівської обласної державної адміністрації, Федерації професійних бухгалтерів та аудиторів України, Співки аудиторів України, почесними дипломами Міжнародних виставок «Освіта в Україні», а за вагомий внесок у створення Львівського ордена Червоної Зірки інституту Сухопутних військ імені Гетьмана Петра Сагайдачного Національного університету «Львівська політехніка» — медалями «15 років Збройним Силам України», «За сприяння Збройним Силам України» та Грамотою Міністерства оборони України.

Дружина, син і невістка Анатолія Григоровича теж є випускниками Львівської політехніки. Дружина Галина Остаївна — доцент кафедри фінансів цього університету, син Сергій очолює Київське регіональне відділення ВАТ «Фольксбанк», а невістка Тетяна — відділ корпоративних клієнтів цього відділення.

ФЕДАСЮК Дмитро Васильович

Проректор з науково-педагогічної роботи

Доктор технічних наук, професор

Випускник радіотехнічного факультету (1977 р.)

Народився 29 січня 1955 р у с. Раківчик Коломийського району Івано-Франківської області в селянській родині.

Після закінчення середньої школи, в 1972 р., вступив на радіотехнічний факультет Львівської політехніки. В 1977 р. розпочав свою трудову діяльність інженером-конструктором у Всесоюзному науково-дослідному інституті метрології інформаційних та керуючих систем (НВО «Система» м. Львів). Відпрацювавши за направленням, у 1980 р. Д. В. Федасюк повернувся до Львівської політехніки для наукової роботи.

Працюючи в науково-дослідній лабораторії при кафедрі конструювання і технології виробництва радіоапаратури, Дмитро Васильович упродовж 1983–1984 рр. навчався в аспірантурі без відриву від виробництва. Кандидатську дисертацію за спеціальністю «Системи автоматизованого проектування» захистив у Ленінградському інституті точної механіки і оптики у 1985 р. З цього часу перейшов на викладацьку роботу у Львівській політехніці. Докторську дисертацію за спеціальністю «Системи автоматизації проектувальних робіт» захистив у 2000 р. у рідному вузі, а в 2002 р. йому присвоєно вчене звання професора.

Протягом 2002–2005 рр. він був секретарем спеціалізованої вченої ради, а з 2005 р. — заступник голови спецради із захисту кандидатських та докторських дисертацій. Під його керівництвом підготовлено декілька кандидатів наук. Ним опубліковано 2 монографії, навчальний посібник, понад 140 наукових праць, зокрема і в провідних журналах світу. Дмитро Васильович виступав на наукових міжнародних конференціях у Німеччині, Франції, Італії, Угорщині, Польщі, Словаччині, Естонії, Вірменії, Росії та ін.

Нині він — член редколегії кількох збірників наукових праць, голова оргкомітету Міжнародної наукової конференції «Комп'ютерні науки та інформаційні технології».

Упродовж 2004–2008 рр. Д. В. Федасюк очолював Інститут комп'ютерних наук та інформаційних технологій Національного університету «Львівська політехніка».

З 2004 р. він ще й завідує кафедрою програмного забезпечення.

З лютого 2008 р. — проректор з науково-педагогічної роботи.

Він є членом науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з інформатики і обчислювальної техніки, членом підкомісії з програмної інженерії. Дмитро Васильович — член робочої групи і співавтор галузевого стандарту вищої освіти України з підготовки бакалаврів напрямку «Програмна інженерія». Його обрано до експертної ради Державної акредитаційної комісії Міністерства освіти і науки України з комп'ютерних наук і технологій та національної безпеки при Кабінеті Міністрів України.

Д. В. Федасюк керував двома міжнародними науковими проектами, що фінансувалися ЄС і НАТО, активно займається інформатизацією всіх сфер діяльності Львівської політехніки: впровадженням новітніх інформаційних технологій в адміністративний та навчальний процеси.

Дмитро Васильович завжди бере активну участь у громадському житті університету і міста. У період становлення демократії й пожвавлення національного руху він очолював осередок Товариства української мови «Просвіта» радіотехнічного факультету. Від початку створення, з 1989 р., є членом Наукового товариства ім. Т. Шевченка (НТШ). А протягом 1990–2005 рр. був секретарем комісії інформатики і кібернетики фізико-математичної секції. З 2004 р. він член Президії НТШ, а в 2006 р. — обраний дійсним членом НТШ.

Д. В. Федасюк нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України.

Сфера його наукових інтересів: математичне моделювання та інформаційні технології проектування, моделювання та аналіз теплоелектричних процесів у мікроелектронних системах, інформаційні аналітичні системи, Інтернет-технології, технології створення програмного забезпечення тощо. Під його керівництвом розроблено і впроваджено ряд методів та програмних засобів автоматизованого проектування мікроелектронних систем.

Незважаючи на зайнятість організаційною, науковою і методичною роботою, Дмитро Федасюк має цікаві й багатогранні захоплення: література, гірські лижі, гірський туризм, садівництво, фотографії, музика.

ПІХ Зорян Григорович

Проректор з наукової роботи

Доктор хімічних наук, професор,
відмінник освіти України

*Випускник факультету технології
органічних речовин (1972 р.)*

Народився 25 червня 1950 р. в м. Городку Львівської області. Наукову діяльність розпочав з 1972 р. після закінчення з відзнакою факультету технології органічних речовин Львівського політехнічного інституту.

У 1978 р. захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю 02.00.03 органічна хімія на тему «Окиснення вищих алкілакролеїнів киснем і пероксидами», а у 1994 р. — докторську дисертацію на тему «Селективне окиснення ненасичених сполук». У 1995 р. йому присвоїли вчене звання професора.

Зорян Григорович є визнаним фахівцем в області кінетики, механізмів реакцій окиснення органічних сполук, математичного опису та методології дослідження складних хімічних реакцій та процесів. На основі систематичних досліджень сформулював і обґрунтував концепцію взаємозв'язку механізмів окиснення органічних сполук різними оксидантами. Велику увагу приділяє опрацюванню «суміщених процесів», спрямованих на використання як сировини сумішей сполук різної будови і одержання сумішей мономерів і олігомерів. Під керівництвом професора Піха захищено 8 кандидатських дисертацій.

Зорян Григорович очолює кафедру технології органічних продуктів, яка готує бакалаврів та магістрів зі спеціальностей «Технологія органічних продуктів» та «Технологія бродильних виробництв та виноробства» і здійснює підготовку аспірантів із спеціальностей «Технологія продуктів органічного синтезу» та «Технологія цукристих речовин і продуктів бродіння».

Наукові напрями досліджень кафедри технології органічних продуктів: теоретичні основи створення високоєфективних ініціюючих та каталітичних систем для процесів селективних перетворень органічних сполук з метою одержання мономерів і полімерів; розробка науково-теоретичних основ інтенсифікації біотехнологічних процесів бродильних виробництв та способів раціонального використання побічних продуктів харчових технологій. На кафедрі успішно розвиваються наукові дослідження закономірностей процесів рідиннофазового та гетерогенно-

каталітичного окиснення органічних сполук, процесів окислювального дегідрування вуглеводнів, окислювального амонілізу олефінів, кваліфікованого використання олефінівмісних сумішей для одержання мономерів і олігомерів, одержання пластифікаторів на основі сумішей спиртів та сумішей нижчих дикарбонових кислот, дослідження в області біотехнології харчових і технічних продуктів (спрямовані на збільшення конверсії сировини у процесах бродіння, використання високоефективних ферментних препаратів, оптимізації режимів ферментаційної обробки крохмалевмісної сировини, забезпечення мікробіологічної чистоти виробничих субстратів).

Творчий доробок професора З. Г. Піха включає 107 наукових статей, 95 доповідей на наукових конференціях, 13 патентів.

Зорян Григорович — автор підручника та чотирьох навчальних посібників, зокрема: Піх З. Г. Теорія хімічних процесів органічного синтезу; Рудавський Ю. К., Мокрий Є. М., Піх З. Г., Куриляк І. Й., Чип М. М. Математичні методи в хімії та хімічній технології. Теорія хімічних процесів; Жизневський В. М., Піх З. Г. Каталіз. Теоретичні основи та практичне використання; Мельник С. Р., Мельник Ю. Р., Піх З. Г. Проектування та розрахунок процесів органічного синтезу.

Навчальні посібники та підручник забезпечують викладання основних дисциплін спеціальності «Технологія органічних продуктів», побудовані на одній методологічній платформі і формують сучасну систему знань і орієнтовані на систематичне використання математичних методів та процедури математичного моделювання в дослідженні та описі хімічних перетворень.

З. Г. Піх є головою спеціалізованої ради із захисту дисертацій, членом експертної ради ДАК України з харчових технологій, член Координаційної ради Науково-навчального центру з правами Відділення цільової підготовки Національного університету «Львівська політехніка» та Західного наукового центру НАН України, член редколегій трьох наукових журналів.

РАШКЕВИЧ Юрій Михайлович

Проректор з науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків

Доктор технічних наук, професор.
Завідувач кафедри автоматизованих систем управління

Випускник факультету автоматички (1977 р.)

Народився 24 вересня 1955 р. у м. Івано-Франківську в родині учителя Михайла Васильовича та лікаря Оксани Іванівни. Після закінчення із золотою медаллю в 1972 р. Старосамбірської середньої школи на Львівщині вступив на факультет автоматики Львівського політехнічного інституту. Навчався за спеціальністю «Автоматизовані системи управління». У 1977 р. закінчив інститут з відзнакою, і його залишили працювати в рідному навчальному закладі. Обіймав посади асистента, доцента та завідувача кафедри автоматизованих систем управління (з 1992 р.).

У 1986 р. захистив кандидатську дисертацію в Інституті кібернетики АН УРСР (м. Київ), а в 1997 р. — докторську в Науково-дослідному інституті інформаційної інфраструктури НАН України (м. Львів).

Напрямок наукової діяльності Ю. М. Рашкевича — адаптивні технології перетворення структури мовних сигналів для завдань аналізу, перетворення, синтезу та передачі каналами зв'язку мовних повідомлень. Він є автором понад 100 наукових праць, монографії та 12 авторських свідоцтв і патентів на винаходи. Під його керівництвом захищені 7 кандидатських дисертацій, здійснюється підготовка аспірантів та докторантів.

Юрій Михайлович — голова спеціалізованої вченої ради із захисту докторських дисертацій за чотирма спеціальностями, відповідальний редактор Вісника Національного університету «Львівська політехніка» «Комп'ютерні науки та інформаційні технології», член редакційної колегії низки інших наукових часописів.

З 1991 р. Ю. М. Рашкевич є проректором з науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків Львівської політехніки. За його безпосередньої участі університет став регіональним центром міжнародного освітянського та науково-технічного співробітництва. Підписано Угоди про міжнародну співпрацю з понад 50 університетами, в рамках яких щороку понад 200 викладачів та студентів відвідують закордонні навчальні заклади, така ж кількість іноземних гостей відвідує Львівську політехніку, проводяться спільні науково-технічні конференції, виконуються міжнародні проекти, здійснюється співпраця в культурній сфері, збільшується кількість іноземних студентів.

Юрій Михайлович координував низку крупних міжнародних освітянських проектів за програмами Tempus,

USAID, CIDA з обсягом фінансування понад 1 млн доларів кожен. Після приєднання України до Болонського процесу він керував двома міжнародними проектами за програмою Tempus, тематика яких була присвячена впровадженню Європейської кредитно-трансферної системи та модернізації управління університетом у процесі входження українських навчальних закладів в Європейський простір вищої освіти. Під його редакцією опубліковані два тематичні збірники матеріалів: «Впровадження ECTS в українських університетах» та «Управління університетом в контексті створення Європейського простору вищої освіти».

Ю. М. Рашкевич активно займається впровадженням у навчальний процес новітніх інформаційних технологій, є автором монографії на цю тему та очолював два польсько-японсько-українські проекти з питань трансферу інформаційних технологій в Україну, в результаті яких створені технічна інфраструктура, навчальні матеріали і технології для дистанційної освіти та широкого використання засобів електронного навчання для інших форм навчального процесу.

За час роботи на посаді проректора проходив стажування у Вейнському університеті (Детройт, США), Університеті Торонто (Канада), Університеті Твенте (Голландія), Університеті МакМастер (Гамільтон, Канада) та неодноразово перебував з робочими візитами в провідних університетах Австрії, Великобританії, Німеччини, Швеції, Польщі, США, Канади, Тайваню та інших країн.

Ю. М. Рашкевич є членом науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з комп'ютерних наук, експертної ради ДАК з питань підготовки іноземних студентів, Вченої ради Львівської політехніки та делегатом Конференції працівників Університету.

Ю. М. Рашкевич — відмінник освіти України, нагороджений нагрудним знаком Міністерства освіти і науки України «Петро Могила», медаллю Лейпцизької виставки досягнень молодих науковців (Німеччина), грамотами Міністерства освіти і науки України та Львівської політехніки.

Вільний час присвячує класичній музиці та спорту, є лідером збірних команд Університету з волейболу та бадмінтону.

Дружина Юрія Михайловича — лікар-терапевт. Разом виховали двох дітей. Донька Христина — економіст, син Юрій вивчає прикладну математику, підрастає онучка Вікторія.

МОРОЗ Анатолій Степанович

Проректор з економічних
питань — головний бухгалтер

Заслужений працівник освіти
України, відмінник освіти України

Народився 5 жовтня 1955 р. у м. Хмельницькому. У рідному місті здобув середню освіту. Упродовж 1973–1976 рр. А. С. Мороз проходив дійсну службу в лавах Радянської армії.

Свій трудовий шлях Анатолій Степанович розпочав робітником на заводі «Катіон». У 1977 р. вступив на інженерно-економічний факультет Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування, працював. Ще будучи студентом, А. С. Мороз брав активну участь у громадському житті інституту, проявляв непогані організаторські здібності. Тому, коли Анатолій Степанович закінчив навчання, йому запропонували залишитися працювати в рідному вузі — очолювати профком студентів та аспірантів.

У 1982 р. А. С. Мороз обійняв посаду заступника головного бухгалтера, а через два роки — головного бухгалтера Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування.

У рідному вузі Анатолій Степанович працював десять років, з яких сім очолював бухгалтерію вузу. У листопаді 1991 р. досвідченому фахівцю й умілому керівнику запропонували обійняти посаду головного бухгалтера

Державного університету «Львівська політехніка». З листопада 2000 р. А. С. Мороз працює проректором з економічних питань — головним бухгалтером Львівської політехніки.

Наукові інтереси Анатолія Степановича зосереджені на фінансово-економічній галузі, зокрема він досліджує роль економічних кадрів на підприємстві, проблеми та шляхи розвитку підприємництва. А. С. Мороз є автором 26 наукових праць, серед яких монографія «Управління ресурсним забезпеченням промислово-фінансових груп» (2007 р.), навчальні посібники «Бухгалтерський облік» та «Контроль і ревізія» (2004 р.), 24 наукових статті.

За багатолітню сумлінну працю, високий професіоналізм Анатолій Степанович відзначений низкою державних нагород Міністерства освіти і науки України, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2000 р.), нагрудним знаком «Відмінник освіти України» (2005 р.), нагрудним знаком «Петро Могила» (2005 р.). У 2006 р. А. С. Морозу присвоєно почесне звання «Заслужений працівник освіти України».

Свій вільний час, якого, на жаль, є небагато, Анатолій Степанович присвячує спорту.

МОРКЛЯНИК Богдан Васильович

Проректор з науково-педагогічної роботи та соціального розвитку

Кандидат технічних наук

*Випускник
інженерно-будівельного
факультету (1996 р.)*

Народився 21 травня 1975 року у смт Міжгір'я Закарпатської області. У 1992 році закінчив із золотою медаллю Міжгірську середню школу. В тому ж році вступив до Державного університету «Львівська політехніка». Навчався на інженерно-будівельному факультеті. Завершив освітньо-кваліфікаційний рівень «бакалавр» у 1996 році з відзнакою, продовжив навчання у магістратурі на кафедрі «Будівельні конструкції та мости». Завершив навчання у 1998 році отримав диплом магістра-будівельника з відзнакою.

У 1998 році був обраний на посаду голови профкому студентів і аспірантів Державного університету «Львівська політехніка». У період з 1998 по 2007 роки працював на посаді голови профспілкового комітету, а з 2002 року — голови колегії студентів та аспірантів Львівської політехніки.

У 2000 році від студентських організацій Львівщини входить до складу Всеукраїнської студентської ради при Президенті України. Працює над соціальним блоком питань та входить до групи з розробки нової редакції Закону України «Про Вищу освіту». За вагомих внесок у розвиток студентського самоврядування нагороджений почесною грамотою Міністерства у справах сім'ї та молоді у 2005 році. Неодноразово обирався делегатом з'їзду ЦК профспілки освіти та науки. Працював у секції вищої школи ЦК профспілки. Обирався та представляв інтереси освіти та студентських колективів на різних погоджувальних комісіях групах діалогу влади та профспілок. Двічі обирався делегатом на з'їзд профспілок від Львів-

щини. Як очільник Колегії студентів і аспірантів Б. Моркляник долучився до створення Української Асоціації студентського самоврядування та організував проведення чотирьох асамблей УАСС у Львові та Криму. За активну громадську роботу нагороджений двома почесними грамотами Міністерства освіти і науки України. У 2007 р. за значний внесок у розбудову студентського руху нагороджений Почесним знаком Міністерства у справах сім'ї та молоді «За активну громадську роботу».

Протягом 2007–2008 навчального року з числа студентів Львівської політехніки організував та проводив археологічні експедиції (у м. Єзупіль, с. В. Глибочок, с. Тустань), за що отримав подяку від Інституту українознавства ім. Крип'якевича.

За упровадження у навчально-виховний процес перспективних освітніх технологій нагороджений почесним дипломом на III виставці-презентації «Інноваційні технології навчання», що відбулась у 2006 році в Києві.

Водночас не залишає наукової роботи і досліджень.

У 2005 році закінчив аспірантуру та подав до захисту дисертацію, яку успішно захистив у спеціалізованій Вченій раді за спеціальністю «Основи і фундаменти» (Науково-дослідний інститут будівельних конструкцій, м. Київ).

З 2005 року Б. В. Моркляник працює старшим викладачем, а 2006 року — на посаді доцента кафедри «Мости та будівельна механіка». Є автором більше 20 наукових праць та посібника.

Активний член громадського життя університету.

ПАВЛИЩЕ Володимир Теодорович

Вчений секретар

Кандидат технічних наук,
професор, академік Української
підіймально-транспортної академії.
Завідувач кафедри деталей машин

*Випускник механіко-машинобудівного
факультету (1964 р.)*

Народився 15 жовтня 1942 року в с. Демби (Польща) в селянській родині. Після закінчення у 1959 р. Зашківської середньої школи Жовківського району Львівської області поступив на навчання у Львівський політехнічний інститут. Трудову діяльність розпочав 1964 р., спершу інженером-конструктором Львівського автобусного заводу, а з 1965 р. — інженером науково-дослідної лабораторії кафедри деталей машин Львівського політехнічного інституту.

Закінчив аспірантуру при цій кафедрі, в 1970 р. захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю «Машинознавство». Вчене звання доцента кафедри деталей машин присвоєно в 1976 р., а вчене звання професора — в 1994 р.

Протягом 1970–1992 рр. працював на посадах асистента, старшого викладача і доцента кафедри деталей машин, а з 1992 р. став завідувачем кафедри. Має досвід викладацької роботи за кордоном (1981–1984). У 1992 р. підготував і опублікував перший у післявоєнні роки україномовний оригінальний підручник «Основи конструювання та розрахунок деталей машин», який з успіхом використовується у навчальному процесі у більшості вищих технічних закладів України. Наукові інтереси пов'язані із дослідженням навантажувальної здатності елементів приводів машин. Підготував одного кандидата наук.

Як керівник кафедри деталей машин професор В. Т. Павлище значну увагу приділяє вдосконаленню навчального процесу, розвитку та модернізації лабораторної бази, організації науково-дослідної роботи колективу

кафедри. За його сприяння на кафедрі впроваджені нові навчальні дисципліни, розширене коло навчально-наукових інститутів Львівської політехніки, для студентів яких кафедра забезпечує навчальний процес, розроблене навчально-методичне забезпечення та підготовлена відповідна лабораторна база.

Під науковим керівництвом професора В. Т. Павлище на кафедрі ведеться госпдоговірна науково-дослідна робота. За останні роки кафедра виконала проектно-конструкторські розробки для Добротвірської теплової електростанції та Львівтрансазу на суму 50 тис. гривень. Як завідувач кафедри професор В. Т. Павлище надає великого значення підготовці науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації. Протягом останніх 12 років на кафедрі підготовлені й захищені три докторські та 7 кандидатських дисертацій, двом викладачам кафедри присвоєно вчене звання професора і п'яти викладачам — вчене звання доцента.

Творчий доробок професора В. Т. Павлище налічує понад 130 публікацій, серед яких один підручник, два навчальні посібники з грифом Міністерства освіти і науки, 2 технічні довідники, понад 60 наукових праць, понад 30 охоронних документів на винаходи та понад 30 навчально-методичних розробок.

Нагороджений грамотою Міністерства освіти і науки України та знаком «Відмінник освіти України».

З 1992 р. суміщає роботу завідувача кафедри з посадою вченого секретаря Національного університету «Львівська політехніка».

ДОКТОРИ HONORIS CAUSA ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ

1912	Марія Склодовська-Кюрі
1912	Август Вітковський
1912	Юліан Медведський
1912	Ян Франке
1912	Казімеж Обренбович
1919	Юзеф Дзеконський
1921	Кароль Скібінський
1922	Ігнаци Мосціцький
1923	Фердинанд Фош
1925	Роман Інгарден
1925	Фелікс Кухажевський
1925	Анджей Кендзьор
1925	Олександр Васютинський
1929	Тадеуш Фідлер
1930	Станіслав Белжецький
1930	Ральф Моджеєвський
1930	Поль Сежурне
1931	Нільс Хандсон
1935	Казімеж Бартель
1936	Здіслав Раушер
1939	Тадеуш Стриєнський
1995	Мартін Кубелік
1999	Вітольд Бростов
1999	Анджей Вішневський
2001	Пітер Джордж
2001	Анджей Муляк
2002	Герд Йегер
2002	Володимир Литвин
2002	Олексій Івахненко
2002	Анатолій Шидловський
2003	Петер Скалицькі
2005	Ярослав Яцків
2005	Вернер Дурт
2006	Юрій Єхануров
2006	Мар'ян Долішній
2006	Мирон Лозинський
2007	Володимир Панасюк
2008	Бредлі Маккензі
2008	Войцех Зелінські

ПОЧЕСНІ ПРОФЕСОРИ ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ

1908	Юліан Медведський
1921	Кароль Скібінський
1921	Єжи Міхальський
1925	Плацид Дзівінський
1925	Тадеуш Вісньовський
1925	Максиміліан Тульє
1926	Ігнаци Мосціцький
1929	Тадеуш Фідлер
1931	Кароль Малсбург
1935	Вавжинец Тессер
1936	Юліан Фабіянський
1939	Едвін Гаусвальд
1994	Микола Буцко
2001	Петро Потічний
2002	Йосип Захарія
2005	Богдан Гнідець
2005	Іван Тивончук
2005	Вернер Байєр
2005	Борис Атаманенко
2006	Федір Клименко
2007	Віктор Яворський